DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

18 sierpnia | № 84. | Rok 1926.

TREŚĆ:

UMOWA:

Poz.: **467**—między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Austrjacką w przedmiocie wzajemnego obrotu prawnego, podpisana w Wiedniu dnia 19 marca 1924 r. 924

468—Oświadczenie rządowe z dnia 16 lipca 1926 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikcyjnych Umowy między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Austrjacką w przedmiocie wzajemnego obrotu prawnego, podpisanej w Wiedniu dnia 19 marca 1924 roku 943

ROZPORZĄDZENIA RADY MINISTRÓW:

Poz.: **469**—z dnia 4 sierpnia 1926 r. w sprawie zmiany § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 lutego 1925 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Przyłubie Polskie w powiecie bydgoskim i wcieleniu go do gminy miejskiej Solec w tymże powiecie 943

470—z dnia 4 sierpnia 1926 r. o zmianie granic gminy miejskiej Nieśwież w powiecie nieświeskim w województwie nowogródzkiem 943

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

Poz.; **471**—Skarbu z dnia 5 sierpnia 1926 r. w sprawie zmiany wyjaśnień uzupełniających taryfę celną 944

472—Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 11 sierpnia 1926 r. o zmianie rozporządzenia z dnia 19 lipca 1926 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie wytworów hutniczych walcowanych oraz niektórych wyrobów metalowych 945

473—Spraw Wewnętrznych z dnia 27 lipca 1926 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, w sprawie zmiany przepisów § 13 rozporządzenia II Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 marca 1924 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu w celu wykonania ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych 946

OŚWIADCZENIA RZĄDOWE:

474—z dnia 26 lipca 1926 r. w sprawie przystąpienia Związku Szwajcarskiego do Międzynarodowej Konwencji o zwalczaniu handlu żywym towarem, podpisanej w Paryżu w dniu 4 maja 1910 r. 946

475—z dnia 2 sierpnia 1926 r. w sprawie rozciągnięcia postanowień Traktatu Handlowego i Nawigacyjnego pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Zjednoczonem Królestwem, podpisanego w Warszawie dnia 26 listopada 1923 r., na terytorjum Osad Cieśninowych (Straits-Settlements) 946

476—z dnia 4 sierpnia 1926 r. w sprawie ratyfikacji przez Francję przystąpienia do Konwencji Międzynarodowej o zwalczaniu handlu kobietami i dziećmi, podpisanej w Genewie dnia 30 września 1921 r. 946

467.

UMOWA

między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Austrjacką w przedmiocie wzajemnego obrotu prawnego, podpisana w Wiedniu dnia 19 marca 1924 roku.

(Ratyfikowana zgodnie z ustawą z dnia 22 lipca 1925 r. — Dz. U. R. P. z 1925 r. № 89, poz. 620).

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

MY, STANISŁAW WOJCIECHOWSKI,

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

wszem wobec i każdemu zosobna, komu o tem wiedzieć należy, wiadomem czynimy:

Dnia dziewiętnastego marca tysiąc dziewięćset dwudziestego czwartego roku podpisana została w Wiedniu pomiędzy Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Austrjackiej Umowa w przedmiocie wzajemnego obrotu prawnego o następującem brzmieniu dosłownem:

Umowa zawarta między Rzecząpospolitą Polską i Republiką Austrjacką w przedmiocie wzajemnego obrotu prawnego.

Rzeczpospolita Polska i Republika Austrjacka, pragnąc poprzeć interesy wymiaru sprawiedliwości i wzajemny obrót prawny swych obywateli, postanowiły zawrzeć umowę i w tym celu zamianowały swymi pełnomocnikami:

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej:

Pana Dra Zygmunta Lasockiego, Posła Nadzwyczajnego i Ministra Pełnomocnego Rzeczypospolitej Polskiej w Wiedniu, i

Pana Włodzimierza Jabłońskiego, Konsulenta prawnego i Naczelnika wydziału w Ministerstwie Sprawiedliwości,

Prezydent Związkowy Republiki Austrjackiej:

Pana Dra Alfreda Grünbergera, Związkowego Ministra dla spraw zagranicznych, i

Pana Dra Edmunda Krautmanna, Radcę ministerjalnego w Urzędzie Kanclerza Związku,

którzy po wymianie pełnomocnictw, uznanych za dobre i należyte co do formy, zgodzili się co do następujących postanowień:

DZIAŁ I.

Sprawy cywilne.

Rozdział 1.

Ochrona prawna.

Artykuł 1. (1) Obywatele każdego z Państw umawiających się będą na obszarze drugiego Państwa w sprawach cywilnych pod względem ustawowej i sądowej ochrony osoby i mienia traktowani narówni z obywatelami własnymi.

(2) W tym celu zapewnia się im swobodny dostęp do sądów, przed któremi mogą występować pod temi samemi warunkami, jak krajowcy.

Artykuł 2. (1) Na obywateli jednego z Państw umawiających się, którzy występują przed sądami drugiego Państwa jako powodowie lub interwenjenci, nie wolno nakładać obowiązku zabezpieczenia lub deponowania pod jakąkolwiek nazwą, czy to z tytułu ich charakteru cudzoziemców, czy też z powodu, iż nie mają w danem Państwie miejsca zamieszkania lub pobytu.

Staatsvertrag zwischen der Republik Österreich und der Republik Polen über den wechselseitigen rechtlichen Verkehr.

Die Republik Österreich und die Republik Polen haben, von dem Wunsche geleitet, die Rechtspflege und den wechselseitigen rechtlichen Verkehr ihrer Staatsangehörigen zu fördern, sich geeinigt, einen Vertrag abzuschliessen, und haben zu diesem Zwecke zu Bevollmächtigten ernannt:

Der Bundespräsident der Republik Österreich:

den Herrn Dr. Alfred Grünberger, Bundesminister für die Auswärtigen Angelegenheiten, und

den Herrn Dr. Edmund Krautmann, Ministerialrat im Bundeskanzleramt,

der Präsident der Republik Polen:

den Herrn Dr. Zygmunt Lasocki, Ausserordentlichen Gesandten und Bevollmächtigten Minister der Republik Polen in Wien, und

den Herrn Włodzimierz Jabłoński, Rechtskonsulenten und Abteilungschef des Justizministeriums,

die, nachdem sie ihre in guter und gehöriger Form befundenen Vollmachten einander mitgeteilt haben, die folgenden Artikel vereinbart haben:

1. TEIL

Bürgerliche Angelegenheiten.

1. Abschnitt.

Rechtsschutz.

Artikel 1. (1) Die Angehörigen jedes der vertragschliessenden Staaten geniessen auf dem Gebietet des anderen Staates in Ansehung des gesetzlichen und gerichtlichen Schutzes ihrer Person und ihres Vermögens die gleiche Behandlung wie die Inländer.

(2) Sie haben zu diesem Zwecke freien und ungehinderten Zutritt zu den Gerichten und können vor diesen unter denselben Bedingungen wie die Inländer auftreten.

Artikel 2. (1) Treten Angehörige eines der vertragschliessenden Staaten in dem anderen Staat als Kläger oder Intervenienten vor Gericht auf, so darf ihnen wegen ihrer Eigenschaft als Ausländer oder deswegen, weil sie keinen Wohnsitz oder Aufenthalt im Inlande haben, eine Sicherheitsleistung oder Hinterlegung, unter welcher Benennung es auch sei, nicht auferlegt werden.

(2) Ta sama zasada stosuje się do składania zaliczki, której należałoby zażądać od powoda lub interwenjenta celem zabezpieczenia kosztów sądowych.

Artykuł 3. (1) Jeżeli w jednem z Państw umawiających się zasądzono na zwrot kosztów sporu powoda lub interwenjenta, który w myśl artykułu 2, niniejszej umowy lub w myśl ustawy obowiązującej w Państwie, gdzie wniesiono skargę, był uwolniony od dania zabezpieczenia, deponowania lub złożenia zaliczki, wówczas wspomniane orzeczenia o zwrocie kosztów sporu na wniosek strony interesowanej będą na obszarze drugiego Państwa uznane za wykonalne bez pobierania jakichkolwiek kosztów. Ta sama zasada stosuje się do orzeczeń sądowych, któremi później ustalono wysokość kosztów sporu.

(2) Pod orzeczeniami sądowemi rozumieć należy również uchwały ustalające koszta, które w granicach swej właściwości wydają pisarze (sekretarze) sądowi.

Artykuł 4. (1) Orzeczenia o kosztach będą bez wysłuchania stron, jednak z zastrzeżeniem dla strony skazanej prawa rekursu, uznane za wykonalne na zasadzie ustawodawstwa obowiązującego w Państwie, w którem mają być wykonane.

(2) Władza powołana do rozstrzygnięcia wniosku o uznanie wykonalności winna przy rozpoznawaniu sprawy ograniczyć się do następujących kwestyj:

1. Czy wygotowanie orzeczenia odpowiada warunkom przepisanym dla jego mocy dowodowej w ustawach Państwa, w którem orzeczenie wydano;

2. Czy orzeczenie ze stanowiska tych ustaw uzyskało prawomocność.

(3) Dla wykazania tych warunków wystarcza oświadczenie właściwej władzy Państwa wzywającego, że orzeczenie uzyskało prawomocność.

(4) Do wniosku należy dołączyć uwierzytelniony przekład na język oficjalny władzy wezwanej tenoru orzeczenia oraz zaświadczenia jego prawomocności. Przekład winien być uwierzytelniony przez dyplomatycznego lub konsularnego przedstawiciela Państwa wzywającego lub przez tłumacza zaprzysiężonego Państwa wzywającego lub wezwanego.

Artykuł 5. Obywatele jednego Państwa umawiającego się będą na obszarze drugiego Państwa dopuszczeni do korzystania z prawa ubogich pod temi samemi warunkami, jak właśni obywatele.

Artykuł 6. (1) Świadectwo ubóstwa musi być wystawione przez władze zwykłego miejsca pobytu proszącego albo w braku takiego miejsca pobytu przez władze chwilowego miejsca pobytu.

(2) Jeżeli proszący nie przebywa na obszarze Państw umawiających się, wówczas wystarcza świadectwo ubóstwa, wystawione przez właściwego dla proszącego przedstawiciela dyplomatycznego lub konsularnego.

(2) Dieselbe Regel gilt hinsichtlich des vorschussweisen Erlages, der vom Kläger oder Intervenienten zur Sicherstellung der Gerichtskosten abzufordern wäre.

Artikel 3. (1) Entscheidungen der Gerichte eines der vertragschliessenden Staaten, wodurch der Kläger oder Intervenient, der nach Artikel 2 oder nach dem im Staate der Klageerhebung geltenden Gesetze von der Sicherheitsleistung, Hinterlegung oder dem Vorschusse befreit war, in die Prozesskosten verurteilt worden ist, sind auf einen von der beteiligten Partei gestellten Antrag im Gebiete des anderen Staates kostenlos für vollstreckbar zu erklären. Dasselbe gilt für gerichtliche Entscheidungen, durch die der Betrag der Gerichtskosten später festgesetzt wird.

(2) Unter gerichtlichen Entscheidungen in diesem Sinne sind auch die von Gerichtsschreibern innerhalb ihrer Zuständigkeit erlassenen Beschlüsse, mit denen die Kosten festgestellt werden, zu verstehen.

Artikel 4. (1) Die Kostenentscheidungen werden ohne Einvernehmung der Parteien, jedoch unbeschadet eines späteren Rekurses der verurteilten Partei, gemäss der Gesetzgebung des Landes, wo die Vollstreckung betrieben wird, für vollstreckbar erklärt.

(2) Die für die Entscheidung über den Antrag auf Vollstreckbarerklärung zuständige Behörde hat ihre Prüfung darauf zu beschränken:

1. ob nach den Gesetzen des Landes, wo die Verurteilung ausgesprochen ist, die Ausfertigung der Entscheidung die für ihre Beweiskraft erforderlichen Bedingungen erfüllt,

2. ob nach denselben Gesetzen die Entscheidung die Rechtskraft erlangt hat.

(3) Zum Nachweise dieser Erfordernisse genügt eine Erklärung der zuständigen Behörde des ersuchenden Staates, dass die Entscheidung die Rechtskraft erlangt hat.

(4) Dem Antrag ist eine beglaubigte Übersetzung des verfügenden Spruches der Endscheidung, sowie der Erklärung über ihre Rechtskraft in die offizielle Sprache der ersuchten Behörde beizufügen. Die Übersetzung ist durch einen diplomatischen oder konsularischen Vertreter des ersuchenden Staates oder durch einen beeideten Dolmetsch des ersuchenden oder ersuchten Staates zu beglaubigen.

Artikel 5. Die Angehörigen des einen vertragschliessenden Staates werden im Gebiete des anderen Staates zum Armenrechte unter denselben Bedingungen wie die Angehörigen dieses Staates zugelassen.

Artikel 6. (1) Das Armutszeugnis muss von den Behörden des gewöhnlichen Aufenthaltsortes des Antragstellers oder in Ermanglung eines solchen von den Behörden seines derzeitigen Aufenthaltsortes ausgestellt sein.

(2) Hält sich der Antragsteller nicht im Gebiete der vertragschliessenden Staaten auf, so genügt das Armutszeugnis des für den Antragsteller zuständigen diplomatischen oder konsularischen Vertreters.

Artykuł 7. (1) Władza powołana do wydania świadectwa ubóstwa może u władz drugiego Państwa umawiającego się zasięgać wyjaśnień o stosunkach majątkowych proszącego.

(2) Władzy, która ma rozstrzygnąć o wniosku w przedmiocie przyznania prawa ubogich, służy w granicach jej atrybucyj urzędowych prawo badania przedłożonych jej świadectw i wyjaśnień.

(3) Jeżeli obywatelowi jednego z Państw umawiających się przyznano prawo ubogich, w takim razie prawo to będzie mu przysługiwało także przy wszystkich czynnościach procesowych i egzekucyjnych, dotyczących tej samej sprawy, które będą przedsięwzięte przed władzami sądowemi drugiego Państwa.

Rozdział 2.

Pomoc prawna.

I. Postanowienia ogólne.

Artykuł 8. (1) Obie Strony umawiające się będą sobie wzajemnie na żądanie udzielały pomocy prawnej w sprawach cywilnych, handlowych i sądownictwa niespornego.

(2) Sądy austrjackie winny swe wnioski o pomoc prawną przesyłać bezpośrednio do Prezesa Trybunału I instacji, w którego okręgu leży sąd polski właściwy do ich załatwienia. Polskie sądy winny swe wnioski kierować bezpośrednio do austrjackiego Związkowego Urzędu Kanclerskiego (Bundeskanzleramt) i zaopatrzyć uwagą „w sprawach sądowych" („in Justizangelegenheiten"). Załatwienie należy zawsze wysyłać bezpośrednio do władzy wzywającej.

(3) W razie niewłaściwości władzy wezwanej należy wezwanie przesłać z urzędu do właściwej władzy tego samego Państwa.

Artykuł 9. (1) Wnioski o doręczenie i pisma rekwizycyjne należy wystosować w języku oficjalnym Państwa wzywającego. Uwierzytelnienia nie potrzeba, pismo należy jednak zaopatrzyć pieczęcią urzędową władzy wzywającej.

(2) Dokumenty i inne pisma sporządzone w wykonaniu rekwizycji należy wystosowywać w języku oficjalnym Państwa wezwanego albo, jeżeli to nie miało miejsca, zaopatrzyć w tłumaczenie na ten język, uwierzytelnione przez zaprzysiężonego tłumacza.

Artykuł 10. Wniosek o pomoc prawną winien zawierać: określenie przedmiotu wezwania, oraz w razie potrzeby krótkie przedstawienie sprawy i oznaczenie stron według ich nazwiska, zawodu i miejsca zamieszkania lub pobytu. We wnioskach o doręczenie należy wymienić także adres odbiorcy i rodzaj pism, które należy doręczyć.

Artykuł 11. Wniosek o pomoc prawną będzie wykonany w formie przepisanej w ustawach Państwa

Artikel 7. (1) Die zur Ausstellung des Armutszeugnisses zuständige Behörde kann bei den Behörden des anderen vertragschliessenden Staates Auskünfte über die Vermögensverhältnisse des Antragstellers einziehen.

(2) Die Behörde, die über den Antrag auf Bewilligung des Armenrechtes zu entscheiden hat, behält in den Grenzen ihrer Amtsbefugnisse das Recht, die ihr vorgelegten Zeugnisse und Auskünfte einer Nachprüfung zu unterziehen.

(3) Wurde einem Angehörigen eines der vertragschliessenden Staaten das Armenrecht zuerkannt, so steht ihm dieses Recht auch in allen Prozess- und Exekutionshandlungen zu, die sich auf denselben Rechtsstreit beziehen und vor den Gerichten des anderen Staates vorgenommen werden.

2. Abschnitt.

Rechtshilfe.

I. Allgemeine Bestimmungen.

Artikel 8. (1) Die vertragschliessenden Staaten verpflichten sich, einander auf Ersuchen in Bürgerlichen Rechtssachen, Handelssachen und Angelegenheiten der freiwilligen Gerichtsbarkeit Rechtshilfe zu leisten.

(2) Die Ersuchschreiben der österreichischen Gerichte sind unmittelbar an den Präsidenten des Gerichtshofes erster Instanz zu richten, in dessen Sprengel das zur Erledigung zuständige polnische Gericht gelegen ist. Ersuchschreiben der polnischen Gerichte sind unmittelbar an das österreichische Bundeskanzleramt zu leiten und mit dem Beisatze „In Justizangelegenheiten" zu versehen. Die Erledigung ist von dem ersuchten Gericht unmittelbar an die ersuchende Behörde zu senden.

(3) Im Falle der Unzuständigkeit der ersuchten Behörde ist das Ersuchen von Amts wegen an die zuständige Gerichtsbehörde desselben Staates abzugeben.

Artikel 9. (1) Zustellungsanträge und Rechtshilfeersuchen sind in der offiziellen Sprache des ersuchenden Staates abzufassen. Sie bedürfen keiner Beglaubigung, sind jedoch mit dem Amtssiegel der ersuchenden Behörde zu versehen.

(2) Die in Erledigung des Ersuchens zu verfassenden Urkunden und sonstigen Schriftstücke sind in der offiziellen Sprache des ersuchten Staates aufzunehmen oder, wenn dies nicht der Fall ist, mit einer durch einen beeideten Dolmetscher beglaubigten Übersetzung in diese Sprache zu versehen.

Artikel 10. Das Ersuchschreiben soll enthalten: den Gegenstand des Ersuchens und soweit erforderlich eine kurze Darstellung des Sachverhaltes, sowie die Bezeichnung der Beteiligten nach Namen, Stand, Wohn- oder Aufenthaltsort. Die Zustellungsanträge haben insbesondere auch die Anschrift des Empfängers und die Art der zuzustellenden Schriftstücke zu bezeichnen.

Artikel 11. Die Erledigung des Ersuchens erfolgt in der durch die Gesetze des ersuchten Staates vorgeschriebenen Form. Jedoch ist dem An-

wezwanego. Wnioskowi władzy wzywającej, aby zastosowano pewną formę szczególną, należy jednak uczynić zadość, jeżeli ustawy Państwa wezwanego formy tej nie zabraniają.

Artykuł 12. We wszystkich wypadkach, w których władza wezwana nie wykona wezwania, zawiadomi ona o tem niezwłocznie władzę wzywającą, przyczem w wypadku artykułów 15 i 19 poda powody odmowy, a w wypadku artykułu 8, ustęp 3, wymieni władzę, której wniosek odstąpiono.

Artykuł 13. Za wykonanie doręczeń i załatwienie pism rekwizycyjnych nie będą od Państwa wzywającego żądane żadne należytości ani zwrot jakichkolwiek wydatków; wyjątek stanowią należytości wypłacone znawcom. Opłatę pocztową za korespondencję spowodowaną wnioskiem pokrywa zawsze władza wysyłająca.

II. Doręczenia.

Artykuł 14. (1) Pisma przeznaczone do doręczenia winny być sporządzane w języku oficjalnym Państwa wezwanego, albo zaopatrzone w przekład uwierzytelniony przez zaprzysiężonego tłumacza na ten język.

(2) W przeciwnym razie władza wezwana może ograniczyć się do tego, że wykona doręczenie przez oddanie pisma odbiorcy, o ile on zechce je przyjąć.

Artykuł 15. Doręczenia można odmówić, jeżeli ono według zapatrywania Państwa, na którego obszarze ma być wykonane, mogłoby naruszyć jego prawa zwierzchnicze lub jego bezpieczeństwo.

Artykuł 16. (1) Jako dowód doręczenia służyć będzie albo zaopatrzone datą i uwierzytelnione potwierdzenie odbioru ze strony odbiorcy albo też poświadczenie władzy wezwanej stwierdzające fakt, formę i czas doręczenia.

(2) Jeżeli pismo, przeznaczone do doręczenia, przesłano w dwóch egzemplarzach, należy potwierdzenie odbioru lub poświadczenie umieścić na jednym z tych egzemplarzy lub do niego dołączyć.

Artykuł 17. Każde Państwo umawiające się może własnym obywatelom przebywającym na obszarze drugiego Państwa uskuteczniać doręczenia przez swych przedstawicieli dyplomatycznych lub konsularnych, jednak bez użycia środków przymusowych.

III. Załatwianie pism rekwizycyjnych.

Artykuł 18. (1) Władza sądowa, do której skierowano rekwizycję, winna przy jej wykonaniu użyć takich samych środków przymusowych, jak przy załatwianiu rekwizycyj własnych władz albo wniosku przedstawionego w tym samym celu przez stronę interesowaną. Tych środków przymusowych nie potrzeba stosować, jeżeli chodzi o osobiste stawiennictwo stron procesowych.

trage der ersuchenden Behörde, dass nach einer besonderen Form verfahren werde, zu entsprechen, sofern diese Form durch die Gesetzgebung des ersuchten Staates nicht verboten ist.

Artikel 12. In allen Fällen, in denen das Ersuchen von der ersuchten Behörde nicht erledigt wird, hat diese die ersuchende Behörde hievon unverzüglich zu benachrichtigen, und zwar im Falle der Ablehnung (Artikel 15 und 19) unter Angabe der Gründe, im Falle der Abgabe an eine andere Behörde (Artikel 8, Absatz 3) unter Bezeichnung dieser.

Artikel 13. Für die Erledigung von Zustellungsanträgen und Rechtshilfeersuchen dürfen von dem ersuchenden Staate Gebühren und Auslagen irgendwelcher Art mit Ausnahme von Sachverständigengebühren nicht erhoben werden. Die Postgebühren für den aus Anlass eines Ersuchens entstehenden Schriftenwechsel sind von der absendenden Behörde zu entrichten.

II. Zustellungen.

Artikel 14. (1) Die zuzustellenden Schriftstücke sind in der offiziellen Sprache des ersuchten Staates abzufassen oder mit einer durch einen beeideten Dolmetsch beglaubigten Übersetzung in diese Sprache zu versehen.

(2) Andernfalls kann sich die ersuchte Behörde darauf beschränken, die Zustellung durch Übergabe des Schriftstückes an den Empfänger zu bewirken, sofern er zur Annahme bereit ist.

Artikel 15. Die Vornahme der Zustellung kann abgelehnt werden, wenn der Staat, auf dessen Gebiet sie erfolgen soll, sie für geeignet hält, seine Hoheitsrechte oder seine Sicherheit zu gefährden.

Artikel 16. (1) Der Nachweis der Zustellung erfolgt entweder durch ein datiertes und beglaubigtes Empfangsbekenntnis des Empfängers oder durch ein Zeugnis der ersuchten Behörde, aus dem sich die Tatsache, die Form und die Zeit der Zustellung ergibt.

(2) Wurde das zuzustellende Schriftstück in zweifacher Ausfertigung übermittelt, so ist das Empfangsbekenntnis oder das Zeugnis auf eine der beiden Ausfertigungen zu setzen oder daran zu heften.

Artikel 17. Jeder vertragschliessende Staat kann Zustellungen an eigene Staatsangehörige, die sich im Gebiete des anderen Staates befinden, durch seine diplomatischen oder konsularischen Vertreter ohne Anwendung von Zwang bewirken lassen.

III. Erledigung von Rechtshilfeersuchen.

Artikel 18. (1) Die Gerichtsbehörde, an die ein Ersuchschreiben gerichtet ist, hat ihm zu entsprechen und dabei dieselben Zwangsmittel anzuwenden wie bei Erledigung eines Rechtshilfebegehrens der Behörden des ersuchten Staates oder eines Antrages, der zu diesem Behufe von einer beteiligten Partei gestellt wird. Diese Zwangsmittel brauchen nicht angewendet zu werden, wenn es sich um das persönliche Erscheinen der Streitteile handelt.

(2) Władzę wzywającą należy na jej żądanie zawiadomić o czasie i miejscu wykonania żądanej czynności, aby strona interesowana mogła być przy tem obecną.

Artykuł 19. (1) Wykonania rekwizycji można odmówić, jeżeli wykonanie żądanej czynności w Państwie wezwanem nie należy do zakresu działania władzy sądowej albo jeżeli załatwienie rekwizycji mogłoby według zapatrywania Państwa wezwanego naruszyć jego prawa zwierzchnicze lub bezpieczeństwo.

(2) Przesłania akt i innych dokumentów można również odmówić, jeżeliby z powodu ich ważności zachodziły w tym względzie szczególniejsze wątpliwości a Ministerstwo Sprawiedliwości na odmowę się zgodzi.

Artykuł 20. Naczelne Zarządy sprawiedliwości obu Państw będą sobie na żądanie udzielały wyjaśnień co do prawa obowiązującego na ich obszarze.

Rozdział 3.

Opieka i kuratela.

Artykuł 21. Władze każdego z umawiających się Państw sprawują opiekę i kuratelę nad osobą i całym majątkiem własnych obywateli.

(2) Od tej zasady zachodzą wyjątki co do takich gruntów, które wedle ustaw swego miejsca położenia podlegają szczególnej ordynacji.

Artykuł 22. Jeżeli zajdzie potrzeba ustanowienia opieki lub kurateli nad obywatelem jednego z Państw umawiających się, który przebywa na obszarze drugiego Państwa, lub którego majątek się tam znajduje, właściwa władza miejscowa ograniczy się tylko do niecierpiących zwłoki zarządzeń opiekuńczych i zawiadomi o tem właściwą władzę ojczystą strony. Na żądanie tej władzy należy wydane zarządzenia uchylić.

Artykuł 23. Właściwa władza ojczysta może jednak, jeśli to leży w interesie pupila, całą opiekę lub kuratelę albo poszczególne zarządzenia opiekuńcze względnie kuratelarne odnośnie do osoby lub odnośnie do majątku przenieść na władze drugiego Państwa za ich zgodą stosownie do obowiązujących w tym względzie przepisów.

Artykuł 24. Przepisy zawarte w artykułach 21 do 23 stosują się odpowiednio również do ubezwłasnowolnienia, ustanowienia sądowego doradcy oraz do wszelkich zarządzeń tego rodzaju, o ile one powodują ograniczenie zdolności do działań prawnych.

Artykuł 25. Orzeczenia właściwych władz, wydane na zasadzie artykułów 21 do 24, będą uznane na obszarze drugiego Państwa.

(2) Die ersuchende Behörde ist auf ihr Verlangen von der Zeit und dem Orte der auf das Ersuchen vorzunehmenden Handlung zu benachrichtigen, damit die beteiligte Partei in der Lage ist, ihr beizuwohnen.

Artikel 19. (1) Die Erledigung des Ersuchens kann abgelehnt werden, wenn in dem ersuchten Staate die Vornahme der verlangten Handlung nicht in den Bereich der Gerichtsgewalt fällt oder wenn der ersuchte Staat die Erledigung des Ersuchens für geeignet hält, seine Hoheitsrechte oder seine Sicherheit zu gefährden.

(2) Die Übersendung von Akten oder sonstigen Urkunden kann auch abgelehnt werden, wenn wegen ihrer Wichtigkeit besondere Bedenken entgegenstehen und die oberste Justizverwaltungsbehörde der Ablehnung zustimmt.

Artikel 20. Die oberste Justizverwaltungsbehörde jedes der vertragschliessenden Staaten erteilt der anderen auf Ansuchen Auskunft über das in ihrem Gebiete geltende Recht.

§ 3. Abschnitt.

Vormundschaft und Kuratel.

Artikel 21. (1) Den Behörden jedes der vertragschliessenden Staaten steht die Vormundschaft und Kuratel über die Person und das Gesamtvermögen der eigenen Staatsangehörigen zu.

(2) Von dieser Regel sind Ausnahmen in Ansehung solcher Grundstücke zulässig, die nach dem Gesetze der belegenen Sache einer besonderen Güterordnung unterliegen.

Artikel 22. Liegt Anlass vor, für einen Angehörigen eines der vertragschliessenden Staaten, der sich im Gebiete des anderen Staates befindet oder dort Vermögen besitzt, eine Vormundschaft oder Kuratel anzuordnen, so hat die zuständige Ortsbehörde sich auf die dringend notwendigen pflegschaftlichen Verfügungen zu beschränken und von dem Sachverhalte die zuständige Heimatsbehörde in Kenntnis zu setzen. Auf Ersuchen dieser Behörde sind die getroffenen Verfügungen aufzuheben.

Artikel 23. Die zuständige Heimatsbehörde kann jedoch, wenn dies im Interesse des Pflegebefohlenen liegt, die ganze Vormundschaft oder Kuratel oder einzelne pflegschaftliche Massnahmen, betreffend die Person oder das Vermögen, auf die Behörde des anderen Staates mit ihrem Einverständnis gemäss den hiefür geltenden Bestimmungen übertragen.

Artikel 24. Die in den Artikeln 21 bis 23 enthaltenen Vorschriften gelten in entsprechender Weise auch für die Entmündigung, für die Bestellung eines gerichtlichen Beistandes sowie für andere Massregeln gleicher Art, soweit sie eine Beschränkung der Handlungsfähigkeit zur Folge haben.

Artikel 25. Die gemäss den Artikeln 21 bis 24 von den zuständigen Behörden erlassenen Erkenntnisse werden in dem Gebiete des anderen Staates anerkannt.

Rozdział 4.

Uznanie za zniknięgo lub zmarłego.

Artykuł 26. (1) Do uznania osoby za znikłą lub zmarłą właściwe są władze tego Państwa umawiającego się, którego obywatelem osoba ta była w czasie zaginienia.

(2) Orzeczenie wydane przez władze wymienione w ustępie poprzednim będą uznawane na obszarze drugiego Państwa umawiającego się.

(3) W razie konieczności władze każdego z Państw umawiających się mogą według swych ustaw uznać obywatela drugiego Państwa za znikłego lub zmarłego, jeżeli chodzi o skutki takiego orzeczenia w obrębie Państwa orzekającego.

Rozdział 5.

Sprawy spadkowe.

I. Porządek dziedziczenia i rozporządzenia na wypadek śmierci.

Artykuł 27. (1) Obywatele jednego z Państw umawiających się będą w drugiem Państwie pod względem spadkobrania traktowani narówni z krajowcami.

(2) Spadkobiercy muszą posiadać zdolność nabycia spadku nietylko według ustawy właściwej dla spraw spadkowych, ale także według swej ustawy ojczystej.

Artykuł 28. Majątek ruchomy i nieruchomy, pozostały na obszarze jednego z Państw umawiających się po obywatelu drugiego z tych Państw, przechodzi na dziedziców na zasadzie ustaw Państwa, którego obywatelem był spadkodawca w chwili śmierci.

Artykuł 29. (1) Majątki, któremi spadkodawca nie może rozporządzać na przypadek swej śmierci (ordynacje), podlegają prawu Państwa, w którem się znajdują.

(2) Temu prawu podlegają również majątki, dla których wedle ustaw miejsca położenia przepisany jest szczególny porządek dziedziczenia.

(3) To samo prawo stosować należy do ograniczeń publiczno-prawnych, którym ulega spuścizna lub jej części.

Artykuł 30. Majątek, który według ojczystego prawa spadkodawcy z powodu braku innych spadkobierców przypada z ustawy Państwu lub innym osobom prawnym, podlega jako spuścizna bezdziedziczna prawu Państwa, w którego obrębie znajduje się w chwili śmierci spadkodawcy.

Artykuł 31. (1) Rozporządzenia ostatniej woli włącznie z umowami dziedziczenia podlegają prawu ojczystemu spadkodawcy z czasu sporządzenia tych czynności. To samo odnosi się do odwołania rozporządzenia na wypadek śmierci.

4. Abschnitt.

Verschollenheits- und Todeserklärung.

Artikel 26. (1) Zur Entscheidung über die Verschollenheits- oder Todeserklärung einer Person sind die Behörden jenes vertragschliessenden Staates zuständig, dem diese Person zuletzt angehört hat.

(2) Die von diesen Behörden erlassenen Entscheidungen werden im Gebiete des anderen Staates anerkannt.

(3) Die Behörden jedes der vertragschliessenden Staaten können im Bedarfsfall einen Angehörigen des anderen Staates nach ihrem Gesetz als verschollen oder tot erklären, insofern es sich um die Wirkung in ihrem Gebiet handelt.

5. Abschnitt.

Nachlassangelegenheiten.

I. Erbfolge und letztwillige Verfügungen.

Artikel 27. (1) Die Angehörigen des einen vertragschliessenden Staates werden hinsichtlich des Erwerbes von Todes wegen in dem anderen Staate wie Inländer behandelt.

(2) Personen, welche Rechte auf die Erbschaft erwerben, müssen sowohl nach dem für die erbrechtlichen Verhältnisse massgebenden Rechte wie auch nach ihrem eigenen Heimatsrecht erbfähig sein.

Artikel 28. Die Angehörigen des einen vertragschliessenden Staates werden hinsichtlich des in dem anderen Staate befindlichen beweglichen und unbeweglichen Vermögens nach den Gesetzen des Staates beerbt, dem der Erblasser zur Zeit seines Todes angehörte.

Artikel 29. (1) Das Vermögen, über das der Erblasser nach den Gesetzen der belegenen Sache für den Todesfall nicht frei verfügen darf (Fideikommisse u. dgl.), unterliegt den Gesetzen des Staates, in dessen Gebiet es sich befindet.

(2) Ebenso bestimmt sich hinsichtlich der Gegenstände, die nach dem Gesetze des Staates, in welchem sie sich befinden, einer besonderen Erbfolgeordnung unterliegen (Anerbengüter u. dgl.), die Erbfolge nach den Gesetzen dieses Staates.

(3) Das Gesetz der belegenen Sache ist auch anzuwenden auf die öffentlich-rechtlichen Beschränkungen, denen der Nachlass oder ein Teil des Nachlasses unterliegen.

Artikel 30. Der Nachlass, der nach dem Heimatsrechte des Erblassers mangels sonstiger Erbberechtigter kraft Gesetzes dem Staat oder einer anderen juristischen Person zufallen soll, unterliegt als erbloser Nachlass den Gesetzen des Staates, in dem er sich zur Zeit des Todes des Erblassers befindet.

Artikel 31. (1) Letztwillige Verfügungen einschliesslich der Erbverträge werden nach den Gesetzen desjenigen Staates beurteilt, dem der Erblasser zur Zeit der Errichtung des Rechtsgeschäftes angehörte. Das Gleiche gilt für die Aufhebung der letztwilligen Verfügungen.

(2) Zmiana prawa właściwego dla spadkodawcy w czasie sporządzenia rozporządzenia ostatniej woli pozostaje bez wpływu na jego zdolność do odwołania tego rozporządzenia ostatniej woli.

Artykuł 32. Rozporządzenia ostatniej woli, sporządzone przez obywateli jednego z Państw umawiających się przed konsulem tego Państwa, z zachowaniem formy przepisanej ustawami tego Państwa, będą w drugiem Państwie uznane za ważne i uważane tak, jak gdyby były sporządzone przed urzędnikiem publicznym tego Państwa. To samo odnosi się do odwołania rozporządzenia ostatniej woli.

II. Właściwość władz. Postępowanie.

Artykuł 33. (1) Do wydania zarządzeń, które przy uregulowaniu spadku należą do władz, do podziału spadku, tudzież do rozstrzygania o porządku dziedziczenia, o prawie do zapisu lub części obowiązkowej właściwemi są odnośnie do spadku ruchomego władze Państwa, którego obywatelem był spadkodawca w czasie śmierci, odnośnie do spadku nieruchomego władze Państwa, w którem majątek nieruchomy się znajduje.

(2) Jeżeli do majątku spadkowego z innego tytułu prawnego podniesione będą roszczenia, pozostaje dla tych roszczeń niezmienioną właściwość władz Państwa, w którem się spadek znajduje.

(3) W wypadkach, o których mowa w artykule 29 ustęp 1 i 2, właściwemi są władze tego Państwa umawiającego się, wedle którego ustaw ma być ustalony porządek dziedziczenia.

Art. 34. (1) W wypadkach, w których stosownie do artykułu 33 właściwemi są władze ojczyste spadkodawcy, władze Państwa, w którem znajduje się spadek na żądanie osoby uprawnionej do spadku a zamieszkałej w tem Państwie lub posiadającej jego obywatelstwo, postępować mogą ze spadkiem tak, jak gdyby pozostał po własnym obywatelu, stosując jednak przytem prawo ojczyste spadkodawcy.

(2) Żądanie takie można jednak tylko wtedy uwzględnić, jeżeli żadna z interesowanych osób, uprawnionych do spadku, nie wniesie przeciw temu sprzeciwu, mimo przepisanego zawiadomienia.

(3) O ile chodzi o czynności z zakresu sądownictwa niespornego potrzeba nadto zgody właściwego konsula.

Artykuł 35. (1) W wypadkach, w których do petraktacji spadkowej powołane są władze ojczyste spadkodawcy, władze drugiego Państwa muszą mimo to w razie zachodzącej potrzeby wydać zarządzenia, zmierzające do zabezpieczenia spuścizny, która się w tem Państwie znajduje, w podobny sposób, jak przy spadkach własnych obywateli. Władze te winny zawiadomić niezwłocznie właściwą władzę konsularną o wypadku śmierci i otwarciu się spadku i przytem donieść tej władzy, co im jest wiadome o osobach uprawnionych do spadku, ich miejscu pobytu, o istnieniu rozporządzenia ostatniej woli i majątku spadkowym, tudzież o tem, czy i jakie zarządzenia zabezpieczające zostały wydane.

(2) Ein Wechsel des für den Erblasser zur Zeit der Errichtung einer letztwilligen Verfügung massgebenden Rechtes lässt seine Fähigkeit zur Aufhebung einer letztwilligen Verfügung unberührt.

Artikel 32. Letztwillige Verfügungen, die von Angehörigen eines der vertragschliessenden Staaten in der durch die Gesetze ihres Heimatsstaates vorgeschriebenen Form vor einer Konsularbehörde dieses Staates errichtet sind, werden in dem anderen Staate für gültig angesehen und den vor einem öffentlichen Beamten dieses Staates errichteten letztwilligen Verfügungen gleich geachtet. Das Entsprechende gilt für die Aufhebung einer letztwilligen Verfügung.

II. Zuständigkeit der Behörden. Verfahren.

Artikel 33. (1) Für die Verrichtungen, die bei der Regelung des Nachlasses den Behörden obliegen, für Erbteilungen sowie für die Entscheidungen über die Erbfolge, Vermächtnis- und Pflichtteilsrechte sind in Ansehung des beweglichen Nachlasses die Behörden des Staates zuständig, dem der Erblasser zur Zeit seines Todes angehörte, in Ansehung des unbeweglichen Nachlasses die Behörden des Staates, in dem sich das unbewegliche Vermögen befindet.

(2) Wenn auf das Nachlassvermögen aus einem anderen Rechtsgrund Ansprüche erhoben werden, so bleibt hiefür die Zuständigkeit der Behörden des Staates, in dem sich der Nachlass befindet, unberührt.

(3) Im Falle des Artikels 29, Absatz 1 und 2, sind die Behörden des vertragschliessenden Staates zuständig, nach dessen Gesetzen sich die Erbfolge bestimmt.

Artikel 34. (1) In Fällen, in denen gemäss Artikel 33 die Heimatsbehörden des Erblassers zuständig sind, können die Behörden des Staates, in dessen Gebiet sich der Nachlass befindet, auf Verlangen eines Erbberechtigten, der diesem Staat angehört oder dort seinen Wohnsitz hat, den Nachlass wie den eines Inländers behandeln, wobei jedoch das Heimatsrecht des Erblassers anzuwenden ist.

(2) Ein derartiges Begehren kann jedoch nur dann berücksichtigt werden, wenn dagegen keiner der beteiligten Erbberechtigten trotz vorgeschriebener Verständigung Einspruch erhebt.

(3) Soweit es sich um eine Tätigkeit der freiwilligen Gerichtsbarkeit handelt, bedarf es der Zustimmung der zuständigen Konsularbehörde.

Artikel 35. (1) In den Fällen, in welchen zur Nachlassabhandlung die Heimatsbehörden des Erblassers berufen sind, müssen dennoch die Behörden des anderen Staates im Bedarfsfalle die zur Sicherung des dort befindlichen Nachlasses erforderlichen Massnahmen in gleicher Weise wie bei Nachlässen von Inländern treffen. Sie sind verpflichtet, unverzüglich von dem Tod und dem Anfalle der Erbschaft die zuständige Konsularbehörde in Kenntnis zu setzen und haben ihr dabei mitzuteilen, was ihnen über die Erbberechtigten, über deren Aufenthalt, über das Vorhandensein einer letztwilligen Verfügung und über das Nachlassvermögen bekannt ist, sowie ob und welche Sicherungsmassregeln sie getroffen haben.

(2) Zarządzenia wydane przez władze miejscowe winny być na żądanie właściwej władzy ojczystej uchylone.

(3) Jeżeli władza konsularna o wypadku śmierci najpierw otrzyma wiadomość, winna ze swej strony przesłać podobne zawiadomienie władzy miejscowej.

Artykuł 36. W wypadkach, w których niniejsza umowa zastrzega właściwość władzom ojczystym, mają one prawo żądać wydania rozporządzenia ostatniej woli znajdującego się w drugiem Państwie umawiającem się, choćby ono pozostawało w przechowaniu urzędowem. Władze te są jednak także obowiązane na żądanie władz drugiego Państwa niezwłocznie udzielić im wierzytelny odpis rozporządzenia ostatniej woli, znajdującego się w ich posiadaniu.

Artykuł 37. (1) Odnośnie do spadku ruchomego władza konsularna ma prawo rzeczy spadkowe, nawet gdyby były zabezpieczone przez władzę miejscową, wziąć w posiadanie i jest w takim razie obowiązaną starać się o prawidłowy zarząd spadkiem; w tym względzie może się zwracać o pomoc potrzebną do władz miejscowych.

(2) Władza konsularna winna władzy miejscowej dać sposobność do wzięcia udziału przy opieczętowaniu spadku i sporządzeniu inwentarza i w tym celu, wyjąwszy wypadki wyjątkowej nagłości, zawiadomić ją co najmniej na 24 godzin naprzód.

Artykuł 38. Egzekucja przymusowa na rzeczach spadkowych pozostaje dopuszczalną, choćby się rzeczy te znajdowały w posiadaniu władzy konsularnej; wykluczone jest jednak zastosowanie bezpośredniego przymusu przeciw konsulowi. W wypadkach, w których wydanie takich rzeczy jest koniecznem dla celów egzekucji przymusowej, władza miejscowa winna zwracać się do władzy konsularnej z prośbą o ich wydanie.

Artykuł 39. (1) Władza konsularna winna rzeczy spadkowe, które wzięła w swe posiadanie, zatrzymać aż do upływu trzech miesięcy od śmierci spadkodawcy. Wydanie spuścizny wykazanym spadkobiercom lub zagranicę może jednak nastąpić dopiero po zaspokojeniu lub zabezpieczeniu należytości, podatków i innych danin, które ze spadku mają być zapłacone, oraz zgłoszonych i uprawdopodobnionych praw spadkowych i zgłoszonych wierzytelności do spadku, przysługujących obywatelom lub mieszkańcom Państwa, w którem spuścizna się znajduje. To zobowiązanie względem osób uprawnionych do spadku i wierzycieli spadkowych gaśnie, jeżeli władza konsularna w ciągu dalszych sześciu miesięcy nie otrzyma wiadomości, że roszczone prawo spadkowe lub wierzytelność do spadku zostały uznane lub że w tym przedmiocie wniesiono skargę.

(2) Władza konsularna jest jednak upoważniona pokryć zgóry z masy spadkowej koszta ostatniej choroby spadkobiercy i jego pogrzebu, półroczny czynsz mieszkalny, należytości sądowe, konsularne i inne podobne i w razie koniecznej potrzeby niezbędne koszta utrzymania rodziny zmarłego.

(2) Die von den Ortsbehörden getroffenen Massnahmem sind auf Ersuchen der zuständigen Heimatsbehörde aufzuheben.

(3) Erhält zuerst die Konsularbehörde von dem Todesfalle Kenntnis, so hat sie die Ortsbehörde in der bezeichneten Weise zu benachrichtigen.

Artikel 36. Die nach diesem Abkommen zuständige Heimatsbehörde ist befugt, die Herausgabe einer letztwilligen Verfügung eines Angehörigen ihres Staates, die sich im Gebiete des anderen vertragschliessenden Staates befindet, zu verlangen, auch wenn sie in amtliche Verwahrung genommen ist. Auf Ersuchen hat sie den Behörden dieses Staates eine beglaubigte Abschrift jeder in ihren Besitz gelangten Verfügung unverzüglich mitzuteilen.

Artikel 37. (1) In Ansehung des beweglichen Nachlasses hat die Konsularbehörde das Recht, die Nachlassachen, auch wenn sie von der Ortsbehörde sichergestellt sind, in Besitz zu nehmen und ist in diesem Falle verpflichtet, für eine ordnungsmässige Verwaltung des Nachlasses Sorge zu tragen; sie kann dabei die Hilfe der Ortsbehörden in Anspruch nehmen.

(2) Sie hat der Ortsbehörde Gelegenheit zur Mitwirkung bei einer Versiegelung und Inventur des Nachlasses zu geben und sie zu diesem Zwecke, den Fall äusserster Dringlichkeit ausgenommem, mindestens 24 Stunden vorher zu verständigen.

Artikel 38. Die Zwangsvollstreckung in die Nachlassgegenstände bleibt zulässig, auch wenn sie sich in der Verwahrung der Konsularbehörde befinden; jedoch ist die Anwendung unmittelbaren Zwanges gegen die Konsularbehörde ausgeschlossen. Die zuständige Behörde hat, sofern die Herausgabe einer Sache zum Zwecke der Zwangsvollstreckung erforderlich ist, die Konsularbehörde um die Herausgabe zu ersuchen.

Artikel 39. (1) Die Konsularbehörde hat die Nachlassgegenstände, die sie in Besitz genommen hat, bis zum Ablaufe von drei Monaten seit dem Tode des Erblassers aufzubewahren. Die Ausfolgung des Nachlasses an die ausgewiesenen Erben oder ins Ausland darf jedoch erst dann erfolgen, wenn die von der Verlassenschaft zu entrichtenden Gebühren, Steuern und sonstigen Abgaben bezahlt oder sichergestellt sind und die bei der Konsularbehörde angemeldeten und glaubhaft gemachten Erbansprüche sowie die bei ihr angemeldeten Forderungen von Angehörigen oder Bewohnern des Staates, in dessen Gebiet sich der Nachlass befindet, befriedigt oder sichergestellt sind. Diese Verpflichtung gegenüber Erbberechtigten und Nachlassgläubigern erlischt, wenn die Konsularbehörde nicht binnen weiteren sechs Monaten Kenntnis davon erhält, dass der Erbanspruch oder die Forderung anerkannt oder eingeklagt worden ist.

(2) Die Konsularbehörde ist nichtsdestoweniger berechtigt, aus der Nachlassmasse die letzten Krankheits- sowie die Begräbniskosten des Erblassers, den halbjährigen Mietzins, die Gerichts-, Konsulats- und ähnliche Kosten sowie im Notfalle die erforderlichen Kosten des Unterhaltes der Familie des Verstorbenen im voraus zu bestreiten.

Artykuł 40. Władza konsularna oraz miejscowa winny sobie wzajemnie na żądanie podawać do wiadomości wszystkie okoliczności, mające znaczenie dla wymiaru podatku spadkowego.

Artykuł 41. Jeżeli władza konsularna nie zażąda wydania sobie spadku, władza miejscowa jest obowiązaną wydać spadek po upływie trzech miesięcy po śmierci spadkodawcy władzom drugiego Państwa, chyba, że do tego czasu osoba uprawniona do spadku wykazała swe prawo po myśli artykułu 42; w tym wypadku należy wydać spadek osobie uprawnionej. Poza ten termin władza miejscowa ma prawo rzeczy spadkowe, znajdujące się w jej posiadaniu, zatrzymać w celu zabezpieczenia podatku spadkowego oraz roszczeń osób uprawnionych do spadku i wierzycieli spadkowych pod temi samemi warunkami, pod któremi władza konsularna obowiązaną jest do zatrzymania spadku stosownie do artykułu 39.

Artykuł 42. Zaświadczenia, wydane przez władze właściwe w myśl niniejszej umowy w przedmiocie praw do spadku, a w szczególności praw spadkobiercy lub wykonawcy testamentu, wystarczą do wykazania tych stosunków także na obszarze drugiego Państwa.

Artykuł 43. Orzeczenia, wydane przez władzę właściwą stosownie do artykułów 33 i 34, będą uznane na obszarze drugiego Państwa.

Artykuł 44. Sądy każdego z umawiających się Państw mogą na zasadzie swego ustawodawstwa mimo postanowień artykułu 33 w odniesieniu do rzeczy spadkowych, znajdujących się na obszarze ich Państwa, wydawać tymczasowe zarządzenia w szczególności zarządzać areszty, jeżeli te zarządzenia potrzebne są do zabezpieczenia roszczeń wymienionych we wspomnianym artykule. Niezależnie od środków prawnych, jakie przeciw takiemu zarządzeniu przysługują, ma być ono uchylone na wniosek osoby interesowanej:

1. jeżeli sąd właściwy na zasadzie artykułu 33 ostatecznie orzeknie, że zabezpieczone w ten sposób roszczenie nie istnieje i jeżeli orzeczenie to stosownie do artykułu 43 ma być uznane w drugiem Państwie,

2. jeżeli od wydania zarządzenia upłynęło sześć miesięcy a nie dostarczono dowodu, że w sądzie właściwym w myśl artykułu 33 wniesiono skargę,

3. jeżeli sąd właściwy w myśl artykułu 33 dla sprawy głównej poleci uchylenie zarządzenia.

Artykuł 45. (1) Na wniosek spadkobierców lub wierzycieli mogą władze miejscowe stosownie do swego ustawodawstwa otworzyć konkurs do majątku spadkowego.

(2) W takim razie konkursem będzie objęta część spadku, znajdująca się na obszarze Państwa, którego władze otworzyły konkurs.

Artikel 40. Die Konsularbehörde und die Ortsbehörde haben einander auf Ersuchen alle Umstände mitzuteilen, die für die Bemessung der Erbschaftsabgaben von Bedeutung sind.

Artikel 41. Wenn die Konsularbehörde die Herausgabe des Nachlasses nicht verlangt hat, ist die Ortsbehörde verpflichtet, den Nachlass nach Ablauf von drei Monaten seit dem Tode des Erblassers den Behörden des anderen vertragschliessenden Staates auszuhändigen, sofern nicht bis dahin der Erbberechtigte sein Recht gemäss Artikel 42 nachgewiesen hat; in diesem Fall ist der Nachlass dem Erbberechtigten auszufolgen. Über diese Frist hinaus ist die Ortsbehörde befugt, Nachlasssachen, die sie in ihrem Besitz hat, behufs Sicherstellung der Erbschaftsabgaben sowie von Ansprüchen der Nachlassgläubiger und Erbberechtigten unter denselben Voraussetzungen zurückzubehalten, unter denen die Konsularbehörde nach Artikel 39 zur Zurückbehaltung verpflichtet ist.

Artikel 42. Ein Zeugnis über ein erbrechtliches Verhältnis, insbesondere über das Recht des Erben oder eines Testamentsvollstreckers, das von den nach diesem Vertrage zuständigen Behörden ausgestellt ist, genügt zum Nachweise dieses Verhältnisses auch für das Gebiet des anderen Staates.

Artikel 43. Die Entscheidungen, die von einer nach den Artikeln 33 und 34 zuständigen Behörde erlassen sind, werden im Gebiete des anderen Staates anerkannt.

Artikel 44. Ungeachtet der Bestimmungen des Artikels 33 können die Gerichte jedes der vertragschliessenden Staaten nach ihrer Gesetzgebung in Ansehung der in ihrem Gebiete befindlichen Nachlassgegenstände zur Sicherung von Ansprüchen der in diesem Artikel bezeichneten Art vorläufige Massregeln, insbesondere Arrest und einstweilige Verfügungen, anordnen. Eine solche Massregel ist, unbeschadet der dagegen zulässigen Rechtsmittel, auf Antrag eines Beteiligten aufzuheben:

1. Wenn ein nach Artikel 33 zuständiges Gericht endgültig entschieden hat, dass die gesicherten Ansprüche nicht bestehen und wenn die Entscheidung nach Artikel 43 auch im Gebiete des anderen Staates anzuerkennen ist;

2. wenn seit der Anordnung der Massregeln sechs Monate verstrichen sind und nicht der Nachweis erbracht wird, dass bei einem nach Artikel 33 zuständigen Gericht die Klage erhoben ist;

3. wenn ein nach Artikel 33 für die Hauptsache zuständiges Gericht die Aufhebung der Massregeln angeordnet hat.

Artikel 45. (1) Auf Antrag der Erben oder Gläubiger kann von den zuständigen Ortsbehörden gemäss der Gesetzgebung ihres Staates der Konkurs über den Nachlass eröffnet werden.

(2) Der Konkurs umfasst nur den Teil des Nachlasses, der sich in dem Gebiete des vertragschliessenden Staates befindet, dessen Behörden das Konkursverfahren eröffnet haben.

(3) Po otwarciu konkursu musi władza konsularna wydać właściwej władzy miejscowej lub zarządcy konkursowemu wszystkie dokumenty i inne rzeczy znajdujące się w spadku, o ile one należą do masy konkursowej. Władza konsularna jest uprawniona w tem postępowaniu bronić interesów swoich obywateli.

Artykuł 46. (1) Jeżeli obywatel jednego z Państw umawiających się umrze podczas podróży na obszarze drugiego Państwa, nie posiadając tam miejsca zamieszkania ani zwykłego pobytu, w takim razie rzeczy, znajdujące się w jego posiadaniu winny być wydane bez wszelkich dalszych formalności władzy konsularnej jego Państwa ojczystego.

(2) Władza konsularna, której takie rzeczy wydano, ureguluje długi, które zmarły zaciągnął podczas swego chwilowego pobytu w tem Państwie i następnie postąpi z temi rzeczami po myśli przepisów swego Państwa.

Artykuł 47. We wszystkich sprawach spadkowych, prowadzonych na obszarze jednego z Państw umawiających się, władza konsularna drugiego Państwa jest z mocy prawa powołaną do zastępowania swych obywateli, o ile są nieobecni na miejscu i nie ustanowili innych pełnomocników.

Rozdział 6.

Dokumenty.

Artykuł 48. (1) Dokumenty, sporządzone lub wystawione przez sądy jednego z Państw umawiających się a zaopatrzone pieczęcią urzędową, nie potrzebują do użycia ich na obszarze drugiego Państwa uwierzytelnienia.

(2) To samo odnosi się:

1. do dokumentów urzędów ksiąg gruntowych i urzędów depozytowych, o ileby urzędy te nie należały do władz wymienionych już w ustępie 1.,
2. do protestów wekslowych notarjuszy, sekretarzy sądowych (urzędników kancelaryjnych) i komorników sądowych.

Artykuł 49. Dokumenty sporządzone lub wystawione przez notarjusza, sekretarza sądowego (urzędnika kancelaryjnego) lub komornika, wyjąwszy protesty wekslowe (artykuł 48, ustęp 2, p. 2), winny być uwierzytelnione, jeżeli mają być użyte na obszarze drugiego Państwa umawiającego się. Uwierzytelnienia dokonuje Prezes Trybunału pierwszej instancji, w którego okręgu notarjusz, sekretarz sądowy (urzędnik kancelaryjny) lub komornik ma swą siedzibę urzędową.

Artykuł 50. Przepisy artykułów 48 i 49 należy odpowiednio stosować do dokumentów prywatnych, na których podpis jest uwierzytelniony przez sąd, notarjusza lub sekretarza sądowego (urzędnika kancelaryjnego).

Artykuł 51. (1) Dokumenty sporządzone, wystawione lub uwierzytelnione na obszarze jednego z Państw umawiających się przez wyższą lub naj-

(3) Nach Eröffnung des Konkurses muss die Konsularbehörde alle zum Nachlass gehörenden Urkunden und sonstigen Gegenstände, soweit sie zur Konkursmasse gehören, der zuständigen Ortsbehörde oder dem Konkursverwalter ausliefern. Die Konsularbehörde ist befugt, die Interessen ihrer Landesangehörigen in diesem Verfahren wahrzunehmen.

Artikel 46. (1) Sterben Angehörige des einen vertragschliessenden Staates auf der Reise im Gebiete des anderen Staates, ohne dort ihren Wohnsitz oder gewöhnlichen Aufenthalt gehabt zu haben, so sollen die von ihnen mitgeführten Gegenstände ohne weiteres der Konsularbehörde ihres Staates übergeben werden.

(2) Die Konsularbehörde, der diese Gegenstände übergeben worden sind, wird damit nach den Vorschriften ihres Staates verfahren, nachdem sie die von dem Verstorbenen während des Aufenthaltes in dem Lande gemachten Schulden geregelt hat.

Artikel 47. In allen Nachlassachen, die im Gebiet eines der vertragschliessenden Staaten durchgeführt werden, ist die Konsularbehörde des anderen Staates kraft des Gesetzes berufen, ihre Staatsangehörigen zu vertreten, sofern sie abwesend sind und keinen anderen Bevollmächtigten ernannt haben.

6. Abschnitt.

Urkunden.

Artikel 48. (1) Die von den Gerichten des einen vertragschliessenden Staates aufgenommenen oder ausgestellten Urkunden bedürfen, wenn sie mit dem Amtssiegel des Gerichtes versehen sind, zum Gebrauch im Gebiete des anderen Staates keiner Beglaubigung.

(2) Dasselbe gilt:

1. für die Urkunden der Grundbuchsämter und Depositenämter, soweit diese Behörden nicht schon zu den im Absatz 1 genannten Behörden gehören;
2. für die Wechselproteste der Notare, Gerichtsschreiber oder Gerichtsvollzieher.

Artikel 49. Die von einem Notar, Gerichtsschreiber oder Gerichtsvollzieher aufgenommenen oder ausgestellten Urkunden mit Ausnahme der Wechselproteste (Artikel 48, Absatz 2, Zahl 2) bedürfen zum Gebrauch im Gebiete des anderen vertragschliessenden Staates der Beglaubigung durch den Präsidenten des Gerichtshofes erster Instanz, in dessen Bezirk der Notar, Gerichtsschreiber oder Gerichtsvollzieher seinen Amtssitz hat.

Artikel 50. Die Artikel 48 und 49 finden entsprechende Anwendung auf Privaturkunden, deren Unterschrift von einem Gericht, einem Notar oder einem Gerichtsschreiber beglaubigt ist.

Artikel 51. (1) Urkunden, die von einer in dem als Anlage beigefügten Verzeichnisse angeführten höheren oder höchsten Verwaltungsbehörde des einen

wyższą władzę administracyjną, wymienioną w dołączonym jako aneks wykazie, i zaopatrzone jej pieczęcią urzędową, nie potrzebują dalszego uwierzytelnienia do użycia ich na obszarze drugiego Państwa.

(2) Wykaz może być za zgodą obu naczelnych Zarządów sprawiedliwości zmieniony lub uzupełniony.

(3) Dokumenty sporządzone, wystawione lub uwierzytelnione przez inną władzę administracyjną winny być uwierzytelnione przez jedną z wymienionych w wykazie władz, która jest bezpośrednio przełożoną tamtej władzy, o ile do nich nie stosują się postanowienia artykułu 52.

Artykuł 52. (1) Dokumenty wystawione na podstawie urzędowych rejestrów stanu cywilnego, o ile nie pochodzą od władzy administracyjnej I instancji, potrzebują uwierzytelnienia, jeśli mają być użyte na obszarze drugiego Państwa umawiającego się.

(2) Wyciągi z ksiąg kościelnych, dotyczące stanu cywilnego, zaopatrzone pieczęcią kościelną, o ile nie są już objęte przepisem ustępu 1, winny być uwierzytelnione i zaopatrzone poświadczeniem, że wystawca wyciągu jest uprawniony do udzielenia tegoż.

(3) Uwierzytelnienia (ustęp 1 i 2) i zaświadczenia (ustęp 2) dokonuje stosownie do ustawodawstwa krajowego sąd lub władza administracyjna I instancji.

Artykuł 53. (1) Uwierzytelnienie odpisów dokumentów, służących do użytku na obszarze drugiego Państwa musi być dokonane przez tę samą władzę, która dokument oryginalny sporządziła lub wystawiła. Jeżeli powyższe postanowienia przepisują dla sporządzenia lub wystawienia tego rodzaju dokumentów pewien szczególny sposób uwierzytelnienia, natenczas należy go zastosować również do wierzytelnych odpisów.

(2) Jeżeli władza, która dokument sporządziła lub wystawiła, już nie istnieje, uwierzytelnienia odpisu winna dokonać władza w miejsce tamtej właściwa.

(3) Gdyby i taka władza nie istniała, uwierzytelnienie należy do najwyższej politycznej władzy administracyjnej.

Artykuł 54. (1) Państwa umawiające się będą sobie wzajemnie przesyłały na żądanie władz państwowych lub gminnych wyjaśnienia o wpisach, dokonanych w ich księgach stanu cywilnego, lub udzielały wierzytelne odpisy tych wpisów.

(2) Wnioski w tym przedmiocie winny być sporządzone w języku oficjalnym władzy wzywającej i skierowane w Austrji do Naczelnej Politycznej Władzy administracyjnej, w Polsce do Naczelnego Zarządu sprawiedliwości. Władza prowadząca księgi stanu cywilnego prześle dokument bezpośrednio władzy wzywającej.

(3) Jeżeli wniosek taki uczyniono wyraźnie w interesie urzędowym, nie będą żądane żadne należytości

vertragschliessenden Staates aufgenommen, ausgestellt oder beglaubigt und mit dem Amtssiegel der Behörde versehen sind, bedürfen zum Gebrauch im Gebiete des anderen Staates keiner Beglaubigung.

(2) Das Verzeichnis kann im Einverständnisse der beiden obersten Justizverwaltungsbehörden jederzeit geändert oder ergänzt werden.

(3) Die von einer anderen Verwaltungsbehörde aufgenommenen, ausgestellten oder beglaubigten Urkunden bedürfen, soweit nicht die Bestimmungen des Artikels 52 Platz greifen, der Beglaubigung durch diejenige in dem Verzeichnisse angeführte Behörde, welche dieser Behörde zunächst übergeordnet ist.

Artikel 52. (1) Urkunden auf Grund der amtlichen Standesregister bedürfen, sofern sie nicht von der Verwaltungsbehörde erster Instanz ausgestellt sind, zum Gebrauch im Gebiete des anderen Staates der Beglaubigung.

(2) Auszüge aus den Kirchenbüchern über den Personenstand, die unter dem Kirchensiegel erteilt werden, bedürfen, soweit sie nicht unter Absatz 1 fallen, der Beglaubigung und der Bescheinigung, dass der Aussteller des Auszuges zu dessen Erteilung befugt ist.

(3) Die Beglaubigung (Absatz 1 und 2) und die Bescheinigung (Absatz 2) kommen nach Massgabe der Gesetze des Landes dem Gericht oder der Verwaltungsbehörde erster Instanz zu.

Artikel 53. (1) Die Beglaubigung von Abschriften für den Gebrauch in dem Gebiete des anderen Staates muss von derselben Stelle erfolgen, welche die Urkunde aufgenommen oder ausgestellt hat. Ist für die Aufnahme oder Ausstellung solcher Urkunden durch die vorstehenden Bestimmungen noch eine besondere Beglaubigung vorgeschrieben, so ist sie auch für die beglaubigte Abschrift erforderlich.

(2) Ist die Behörde, welche die Urkunde aufgenommen oder ausgestellt hat, nicht mehr vorhanden, so erfolgt die Beglaubigung der Abschrift durch die an ihrer Stelle nunmehr zuständige Behörde.

(3) Ist auch eine solche Behörde nicht mehr vorhanden, so erfolgt die Beglaubigung durch die boerste politische Verwaltungsbehörde.

Artikel 54. (1) Beide vertragschliessenden Staaten werden einander auf Ersuchen einer Staats- oder Gemeindebehörde Auskünfte oder beglaubigte Abschriften der Eintragungen in den Standesregistern übersenden.

(2) Das Ersuchen ist in der offiziellen Sprache der ersuchenden Behörde abzufassen und in Österreich an die oberste politische Verwaltungsbehörde, in Polen an die oberste Justitzverwaltungsbehörde zu senden. Die Registerbehörde übersendet die Urkunde unmittelbar an die ersuchende Behörde.

(3) Gebühren werden nicht erhoben, wenn das Ersuchen ausdrücklich im amtlichen Interesse gestellt wurde.

DZIAŁ II.

Sprawy karne.

Rozdział I.

Wydawanie przestępców.

Artykuł 55. (1) Państwa zawierające umowę zobowiązują się na żądanie wydawać sobie wzajemnie znajdujące się na ich obszarze osoby ścigane lub skazane przez sądy drugiego Państwa za czyn karygodny, który według ustaw Państwa wzywającego i wezwanego — obowiązujących chociażby tylko w jednej ich dzielnicy — zagrożony jest karą więzienia lub cięższą.

(2) Dla ocenienia obowiązku wydania przestępcy miarodajną jest jedynie okoliczność, czy czyn karygodny, z powodu którego żąda się wydania, jako taki jest w Państwie wezwanem zagrożony karą. Natomiast bez znaczenia jest kwestja, czy osoba wydać się mająca, także w Państwie wezwanem mogłaby by być za ten czyn ścigana.

(3) W razie zmiany ustawy karnej w jednem z Państw umawiających się, Rządy obu Państw będą uprawnione we wzajemnem porozumieniu zakres czynów karygodnych, uzasadniających obowiązek wydania, inaczej określić stosownie do swego ustawodawstwa.

Artykuł 56. (1) Rzeczpospolita Polska nie wydaje obywateli własnych tudzież obywateli Wolnego Miasta Gdańska, Republika Austrjacka nie wydaje własnych obywateli.

(2) Jeżeli przed nadejściem żądania wydania osoba zażądana podała w Państwie wezwanem prośbę o nadanie jej obywatelstwa, natenczas rozstrzygnięcie o wydaniu można odłożyć aż do ostatecznego załatwienia prośby o nadanie obywatelstwa.

Artykuł 57. Wydanie jest niedopuszczalne, jeżeli czyn karygodny, z powodu którego zażądano wydania stanowi:

1. przestępstwo ściśle wojskowe,
2. tylko wykroczenie przeciw ustawom prasowym,
3. wykroczenie tylko przeciw ustawom celnym, podatkowym lub innym ustawom skarbowym,
4. przestępstwo polityczne lub pozostaje w związku z przestępstwem politycznem. Wydania można jednak dozwolić, jeżeli czyn karygodny wykazuje znamiona zarówno przestępstwa politycznego, jak i pospolitego a te ostatnie przeważają, o czem rozstrzyga władza wezwana wedle swobodnego ocenienia.

Artykuł 58. Ponadto wydanie nie nastąpi:

1. jeżeli ściganie według ustaw Państwa wezwanego zastrzeżone jest wyłącznie własnemu sądownictwu.

2. TEIL.

Strafsachen.

1. Abschnitt.

Auslieferung.

Artikel 55. (1) Die vetragschliessenden Staaten verpflichten sich, gegenseitig auf Ersuchen die Personen auszuliefern, die sich auf dem Gebiete des einen Staates befinden und von den Gerichten des anderen Staates wegen einer strafbaren Handlung verfolgt werden oder verurteilt worden sind, die in den Gesetzen des ersuchenden und ersuchten Staates, und zwar auch nur eines seiner Teilgebiete, mit einer Gefängnis- oder Kerkerstrafe oder einer schwereren Strafe bedroht sind.

(2) Für die Beurteilung der Auslieferungspflicht ist lediglich der Umstand massgebend, dass die Handlung, wegen deren die Auslieferung begehrt wird, an und für sich im ersuchten Staate mit Strafe bedroht ist. Hingegen ist die Frage ohne Belang, ob der Auszuliefernde wegen dieser Straftat auch im ersuchten Staat verfolgt werden könnte.

(3) Für den Fall einer Änderung des Strafgesetzes in einem der vertragschliessenden Staaten sind die Regierungen beider Staaten berechtigt, im gegenseitigen Einvernehmen den Kreis der strafbaren Handlungen, welche die Auslieferungspflicht begründen, nach Massgabe ihrer Gesetzgebung anders zu bestimmen.

Artikel 56. (1) Die Republik Polen liefert ihre Staatsangehörigen sowie die der freien Stadt Danzig, die Republik Österreich ihre Staatsangehörigen nicht aus.

(2) Hat der Auszuliefernde vor Einlangen des Auslieferungsbegehrens bei dem ersuchten Staate den Antrag auf Einbürgerung gestellt, so kann der ersuchte Staat die Entscheidung über die Auslieferung bis zur Erledigung des Einbürgerungsantrages aussetzen.

Artikel 57. Die Auslieferung findet nicht statt, wenn die strafbare Handlung, wegen welcher die Auslieferung begehrt wird

1. eine rein militärische strafbare Handlung ist,
2. nur gegen die Pressgesetze verstösst,
3. nur gegen die Zoll-, Steuer- oder sonstigen Finanzgesetze verstösst,
4. eine politische strafbare Handlung ist oder mit einer solchen im Zusammenhange steht. Die Auslieferung kann jedoch bewilligt werden, wenn die strafbare Handlung die Merkmale sowohl einer politischen, als auch einer gemeinen strafbaren Handlung aufweist, die letzteren Merkmale aber überwiegen; die Beurteilung bleibt dem freien Ermessen der ersuchten Behörde vorbehalten.

Artikel 58. Die Auslieferung findet ferner nicht statt:

1. wenn die Strafverfolgung nach den Gesetzen des ersuchten Staates ausschliesslich seiner Gerichtsbarkeit vorbehalten ist;

2. jeżeli według ustaw obowiązujących we wszystkich dzielnicach Państwa wezwanego ściganie lub wykonanie kary uległo przedawnieniu.

3. jeżeli przeciw obwinionemu na obszarze Państwa wezwanego z powodu tego samego przestępstwa toczyło się postępowanie karne i zostało zakończone prawomocnie wyrokiem lub w inny sposób, chyba że zachodzą warunki, pod któremi według ustaw Państwa wezwanego dupuszczalne jest wznowienie postępowania karnego. Wyrok uwalniający lub umorzenie postępowania nie są jednak przeszkodą w wydaniu, jeżeli takie orzeczenie zapadło tylko z powodu, że ustawa karna Państwa wezwanego nie ma zastosowania do takich czynów karygodnych, o ile zostały popełnione zagranicą.

Artykuł 59. Wydania można odmówić, jeżeli przeciw obwinionemu na obszarze Państwa wezwanego toczy się postępowanie karne z powodu tego samego przestępstwa.

Artykuł 60. Jeżeli obwiniony na obszarze Państwa wezwanego z powodu innego przestępstwa jest ścigany lub skazany, natenczas można wstrzymać wydanie aż do ukończenia wdrożonego postępowania i wykonania lub darowania kary. Mimo to o wydaniu należy orzec jaknajrychlej.

Artykuł 61. Jeżeli obwiniony jest obywatelem trzeciego Państwa, może Państwo wezwane wydanie obwinionego zaofiarować temu Państwu, którego on jest obywatelem.

Artykuł 62. (1) Jeżeli kilka Państw żąda równocześnie wydania pewnej osoby z powodu tego samego czynu karygodnego, w takim razie rząd wezwany rozstrzyga według swego swobodnego uznania, któremu z tych Państw ma być obwiniony wydany.

(2) Jeżeli kilka Państw żąda wydania pewnej osoby z powodu różnych czynów karygodnych, należy ją wydać temu Państwu, którego ona jest obywatelem. Jeżeli to Państwo nie żąda wydania, należy osobę ściganą wydać temu Państwu, które żąda wydania z powodu czynu najsurowszą karą zagrożonego. Jeżeli wszystkie czyny zagrożone są karą równie surową, wydanie nastąpi temu Państwu, które najpierw wydania zażądało.

Artykuł 63. Osobę wydaną wolno tylko w takim wypadku ścigać, skazać lub wydać trzeciemu Państwu z powodu czynu karygodnego, popełnionego przed wydaniem, do którego wydanie się nie odnosiło:

1. jeżeli Państwo, które przestępcę wydało, na to dodatkowo zezwoli, przyczem zezwolenia nie można odmówić, o ile wydanie także z powodu tego czynu karygodnego w myśl tej umowy mogłoby być dozwolone,

2. jeżeli osoba wydana wyrazi do protokółu sądowego zgodę swą na to; Państwu, które przestępcę wydało, należy przesłać uwierzytelniony odpis tego protokółu.

2. wenn die Strafverfolgung oder Strafvollstreckung zur Zeit des Einlangens des Auslieferungsantrages nach den Gesetzen des ersuchten Staates in allen seinen Teilgebieten verjährt ist;

3. wenn wegen derselben strafbaren Handlung ein Strafverfahren gegen den Beschuldigten im ersuchten Staat anhängig war und durch Urteil oder auf andere Weise rechtskräftig beendet wurde, sofern nicht nach dessen Gesetzen die Wiederaufnahme des Strafverfahrens zulässig wäre. Der Freispruch oder die Einstellung des Verfahrens hindern jedoch die Auslieferung nicht, wenn sie nur aus dem Grund erfolgten, weil das Strafgesetz des ersuchten Staates auf strafbare Handlungen dieser Art, die im Auslande begangen wurden, keine Anwendung findet.

Artikel 59. Die Auslieferung kann abgelehnt werden, wenn gegen den Beschuldigten im ersuchten Staate das Strafverfahren wegen derselben strafbaren Handlung anhängig ist.

Artikel 60. Wird der Beschuldigte im ersuchten Staate wegen einer anderen strafbaren Handlung verfolgt oder wurde er wegen einer anderen strafbaren Handlung verurteilt, so kann die Auslieferung unbeschadet der alsbald über den Antrag zu treffenden Entscheidung ausgesetzt werden, bis das Strafverfahren beendet und die etwa erkannte Strafe vollzogen oder erlassen ist.

Artikel 61. Ist der Beschuldigte Angehöriger eines dritten Staates, so kann der ersuchte Staat die Auslieferung dem Staat anbieten, dem der Beschuldigte angehört.

Artikel 62. (1) Wird die Auslieferung einer Person wegen derselben strafbaren Handlung gleichzeitig von mehreren Staaten beansprucht, so entscheidet die ersuchte Regierung nach freiem Ermessen, welchem Staate der Beschuldigte auszuliefern ist.

(2) Wird die Auslieferung derselben Person wegen verschiedener strafbarer Handlungen von mehreren Staaten beansprucht, so ist der Verfolgte an jenen Staat auszuliefern, dessen Angehöriger er ist. Begehrt diese Regierung die Auslieferung nicht, so ist der Verfolgte derjenigen Regierung auszuliefern, welche die Auslieferung wegen der am schwersten strafbaren Tat begehrt. Sind alle Taten mit gleich schwerer Strafe bedroht, so erfolgt die Auslieferung an jene Regierung, deren Antrag zuerst eingegangen ist.

Artikel 63. Der Ausgelieferte darf wegen einer vor der Auslieferung begangenen strafbaren Handlung, wegen welcher die Auslieferung nicht bewilligt wurde, nur dann verfolgt, bestraft oder an einen dritten Staat weiter geliefert werden:

1. wenn der Staat, der die Auslieferung bewilligt hat, seine Zustimmung erteilt; die Zustimmung darf nicht verweigert werden, wenn auch wegen dieser strafbaren Handlung die Auslieferung hätte bewilligt werden können;

2. wenn der Ausgelieferte sich zu gerichtlichem Protokoll hiemit einverstanden erklärt; dem ausliefernden Staat ist eine beglaubigte Abschrift dieses Protokolls zu übermitteln.

Artykuł 64. Jeżeli osoba wydana w ciągu miesiąca od chwili, kiedy z powodu czynu, za który ją wydano, postępowanie karne przeciw niej ukończono lub karę wykonano albo darowano, z własnej winy nie opuści obszaru Państwa, któremu ją wydano, albo jeżeli osoba wydana dobrowolnie tam powróci, natenczas sądowe ściganie i wykonanie kary dopuszczalne będzie także z powodu takich czynów karygodnych, do których wydanie się nie odnosiło.

Artykuł 65. (1) Wniosek o wydanie może być przesłany przez Naczelny Zarząd sprawiedliwości Państwa wzywającego bezpośrednio do Naczelnego Zarządu sprawiedliwości Państwa wezwanego.

(2) Także wszelka inna korespondencja w sprawach o wydanie przestępcy może być prowadzoną bezpośrednio między Naczelnymi Zarządami sprawiedliwości obu Państw.

Artykuł 66. (1) Do wniosku o wydanie należy dołączyć sędziowski nakaz aresztowania osoby, której wydania się żąda, albo prawomocny wyrok przeciw niej wydany. W dokumentach tych winno być określone przestępstwo, z powodu którego żąda się wydania, z przedstawieniem stanu rzeczy i powołaniem przepisów karnych, które mają być zastosowane. Przy przestępstwach przeciw własności należy, o ile możności, podać wysokość szkody wyrządzonej lub zamierzonej. Jeżeli powyższe okoliczności nie wynikają ze wspomnianych dokumentów, należy dołączyć dalsze pismo sądowe, które zawiera okoliczności brakujące.

(2) Wymienione pisma należy sporządzić w formie przepisanej ustawami Państwa wzywającego w oryginale lub uwierzytelnionym odpisie.

(3) We wniosku należy o ile możności zamieścić również opis osoby, której wydania się żąda, oraz przytoczyć inne okoliczności, mające znaczenie dla stwierdzenia jej tożsamości.

Artykuł 67. (1) Do wniosku o wydanie tudzież do dokumentów wspomnianych w artykule 66, o ile pisma te nie są sporządzone w oficjalnym języku Państwa wzywającego należy dołączyć uwierzytelnione tłumaczenie na ten język.

(2) Przepis ten ma zastosowanie także do innej korespondencji w sprawach o wydanie.

Artykuł 68. (1) W razie wątpliwości, czy zachodzą warunki wydania, przewidziane w niniejszej umowie, należy zażądać od Państwa wzywającego dodatkowych wyjaśnień.

(2) Jeżeli ściganą osobę na skutek wniosku o jej wydanie zaaresztowano, można ją wypuścić na wolność, skoro w ciągu sześciu tygodni po wysłaniu pisma żądającego wyjaśnień, potrzebne wyjaśnienia nie nadejdą do Naczelnego Zarządu sprawiedliwości Państwa wezwanego.

Artykuł 69. O ile wydanie nie przedstawia się zgóry jako niedopuszczalne, należy niezwłocznie

Artikel 64. Hat der Ausgelieferte es freiwillig versäumt, das Gebiet des Staates, an den er ausgeliefert wurde, binnen einem Monat nach rechtskräftiger Beendigung des Strafverfahrens oder im Falle der Verurteilung nach Verbüssung oder Nachsicht der Strafe zu verlassen oder kehrt er freiwillig dorthin zurück, so ist die Strafverfolgung oder Strafvollstreckung auch wegen solcher strafbarer Handlungen zulässig, hinsichtlich deren die Auslieferung nicht bewilligt worden ist.

Artikel 65. (1) Der Auslieferungsantrag kann von der obersten Justitzverwaltungsbehörde des ersuchenden Staates unmittelbar bei der obersten Justitzverwaltungsbehörde des ersuchten Staates gestellt werden.

(2) Auch der sonstige Schriftenwechsel aus Anlass der Auslieferung kann zwischen den obersten Justizverwaltungsbehörden beider Staaten unmittelbar stattfinden.

Artikel 66. (1) Dem Auslieferungsantrag ist ein gerichtlicher Haftbefehl oder das Strafurteil beizufügen. In diesen Urkunden muss die strafbare Handlung, wegen der die Auslieferung begehrt wird, unter Darlegung des Sachverhaltes und unter Angabe der auf sie anzuwendenden gesetzlichen Bestimmungen bezeichnet sein. Bei strafbaren Handlungen gegen das Eigentum ist der tatsächlich entstandene oder vom Täter beabsichtigte Schade soweit wie möglich anzugeben. Sind diese Umstände aus den erwähnten Urkunden nicht ersichtlich, so ist ein besonderes gerichtliches Schriftstück beizubringen, das die fehlenden Angaben enthält.

(2) Diese Schriftstücke sind in der nach den Gesetzen des ersuchenden Staates vorgeschriebenen Form in Urschrift oder in beglaubigter Abschrift auszufertigen.

(3) In dem Antrag sind auch nach Tunlichkeit eine Beschreibung der auszuliefernden Person oder andere für die Feststellung ihrer Identität wichtigen Umstände anzuführen.

Artikel 67. (1) Dem Auslieferungsantrage sowie den im Artikel 66 erwähnten Urkunden ist, sofern diese Schriftstücke nicht in der offiziellen Sprache des ersuchenden Staates verfasst sind, eine beglaubigte Übersetzung in diese Sprache beizufügen.

(2) Die Bestimmung findet auch auf den sonstigen Schriftenwechsel in Auslieferungsangelegenheiten Anwendung.

Artikel 68. (1) Bestehen Zweifel, ob die im vorliegenden Vertrage vorgesehenen Bedingungen für die Auslieferung zutreffen, so sind von dem ersuchenden Staat Aufklärungen abzuverlangen.

(2) Wurde in diesem Falle die vorläufige Festnahme des Auszuliefernden angeordnet, so kann der Verhaftete auf freien Fuss gesetzt werden, wenn die Aufklärungen nicht binnen sechs Wochen nach Absendung des Ersuchens um Aufklärungen bei der obersten Justizverwaltungsbehörde des ersuchten Staates einlangen.

Artikel 69. Nach Einlangen des Auslieferungsantrages sind, sofern die Auslieferung nicht von

po otrzymaniu wniosku o wydanie zarządzić środki potrzebne do zapobieżenia ucieczce obwinionego.

Artykuł 70. (1) Nawet przed otrzymaniem wniosku o wydanie można pewną osobę tymczasowo przytrzymać, jeżeli drugie Państwo tego zażąda z powołaniem się na sędziowski nakaz aresztowania lub prawomocny wyrok i wymieni rodzaj czynu karygodnego, a wydanie nie przedstawia się zgóry jako niedopuszczalne.

(2) Wnioski takie mogą przesyłać sądy, urzędy prokuratorskie i władze bezpieczeństwa Państwa wzywającego na piśmie lub telegraficznie bezpośrednio do właściwych władz Państwa wezwanego.

(3) Także i bez takiego wniosku należy zarządzić tymczasowo przytrzymanie osoby wyśledzonej w Państwie, w którego dzienniku policyjnym zamieszczono o niej ogłoszenie na żądanie właściwej władzy drugiego Państwa.

Artykuł 71. (1) O dniu tymczasowego przytrzymania (artykuł 70) oraz miejscu aresztu należy niezwłocznie i bezpośrednio zawiadomić władzę wzywającą lub ścigającą, tudzież własny Naczelny Zarząd sprawiedliwości.

(2) Osobę tymczasowo przytrzymaną można wypuścić na wolność, jeżeli w przeciągu 15 dni od dnia przytrzymania nie nadejdzie nakaz aresztowania lub wyrok karny do władzy, w której areszcie dana osoba się znajduje. Przesłanie tych dokumentów może nastąpić w drodze bezpośredniej.

(3) Osobę tymczasowo przytrzymaną można nadto wypuścić na wolność, jeżeli w przeciągu sześciu tygodni od dnia przytrzymania Naczelny Zarząd sprawiedliwości Państwa wezwanego nie otrzyma wniosku o wydanie.

Artykuł 72. (1) Wszelkie przedmioty, które w chwili przytrzymania przestępcy znajdowały się w posiadaniu wydanego i zostały przezeń uzyskane w drodze czynu karygodnego, oraz przedmioty mogące służyć do udowodnienia czynu karygodnego należy zająć i wydać wraz z obwinionym Państwu wzywającemu.

(2) To samo odnosi się do wszystkich przedmiotów wspomnianego rodzaju, któreby później odnaleziono.

(3) Wydanie wyżej oznaczonych przedmiotów nastąpi na wniosek również i wtedy, gdy wydanie przestępcy wprawdzie byłoby dopuszczalne, lecz z powodu jego śmierci lub ucieczki nie mogło nastąpić.

(4) Prawa osób trzecich do takich przedmiotów pozostają w mocy; po ukończeniu przewodu sądowego należy przedmioty te zwrócić bez kosztów osobom uprawnionym, a gdyby tych osób w sposób niewątpliwy nie można było stwierdzić, Państwu wezwanemu, skoro tego zażąda.

(5) Państwo wezwane o wydanie takich rzeczy może je narazie u siebie zatrzymać, jeżeli ich samo potrzebuje dla przeprowadzenia postępowania karnego.

vornherein unstatthaft erscheint, die gegen die Entweichung des Beschuldigten nötigen Vorkehrungen unverzüglich zu treffen.

Artikel 70. (1) Auch vor Stellung eines Auslieferungsantrages kann eine Person vorläufig festgenommen werden, wenn dies unter Berufung auf einen Haftbefehl oder ein rechtskräftiges Urteil und unter Anführung der Art der strafbaren Handlung beantragt wird und die Auslieferung nicht von vornherein unstatthaft erscheint.

(2) Der Antrag kann von den Gerichten, den staatsanwaltschaftlichen oder Sicherheitsbehörden des ersuchenden Staates im unmittelbaren Verkehr schriftlich oder telegraphisch bei den zuständigen Behörden des ersuchten Staates gestellt werden.

(3) Vorläufig festzunehmen ist auch eine Person, die auf Antrag einer zuständigen Behörde des einen Staates in dem Fahndungsblatte des anderen Staates nach Massgabe der hierüber getroffenen Vereinbarungen ausgeschrieben worden ist und in dessen Gebiete betreten wird.

Artikel 71. (1) Der Tag der vorläufigen Festnahme (Artikel 70) und der Ort der Anhaltung sind der ersuchenden oder fahndenden Behörde sowie der eigenen obersten Justizverwaltungsbehörde unverzüglich und unmittelbar mitzuteilen.

(2) Der vorläufig Festgenommene kann auf freien Fuss gesetzt werden, wenn nicht binnen fünfzehn Tagen nach dem Tage der Festnahme der Haftbefehl oder das Strafurteil bei derjenigen Behörde einlangt, bei der der Beschuldigte angehalten wird. Die Übersendung dieser Behelfe kann im unmittelbaren Verkehr erfolgen.

(3) Der vorläufig Festgenommene kann auf freien Fuss gesetzt werden, wenn nicht binnen sechs Wochen nach dem Tage der Festnahme der Antrag auf Auslieferung bei der obersten Justizverwaltungsbehörde des ersuchten Staates eingelangt ist.

Artikel 72. (1) Alle Gegenstände, die sich zur Zeit der Festnahme im Besitze des Auszuliefernden befinden und durch die strafbare Handlung erlangt sind, sowie Gegenstände, die zum Beweise der strafbaren Handlung dienen können, sind zu beschlagnahmen und dem ersuchenden Staate mit zu übergeben.

(2) Das Gleiche gilt von allen später etwa vorgefundenen Gegenständen der erwähnten Art.

(3) Die Übergabe der bezeichneten Gegenstände erfolgt auf Antrag auch dann, wenn die Auslieferung zwar zulässig gewesen wäre, jedoch infolge des Todes oder der Flucht des Auszuliefernden nicht durchgeführt werden konnte.

(4) Rechte dritter Personen an diesen Gegenständen bleiben vorbehalten; diese Gegenstände sind nach dem Schlusse des gerichtlichen Verfahrens den Berechtigten und, sofern diese nicht zweifelsfrei festzustellen sind, dem ersuchten Staat auf sein Verlangen kostenfrei zurückzugeben.

(5) Der um Übergabe der erwähnten Gegenstände ersuchte Staat kann sie vorläufig behalten, wenn er sie zur Durchführung eines Strafverfahrens bedarf.

Artykuł 73. (1) Kosztów i opłat, powstałych dla jednego z Państw umawiających się na jego obszarze wskutek postępowania w sprawie wydania przestępcy lub przedmiotów wymienionych w artykule 72 nie zwraca się.

(2) Władza wydająca winna jednak sumę powstałych kosztów podać do wiadomości władzy wzywającej, aby władza ta mogła je ściągnąć od osoby zobowiązanej do zwrotu. Sumy ściągnięte zatrzymuje Państwo wzywające.

Artykuł 74. (1) Jeżeli trzecie Państwo wydaje jaką osobę jednemu z Państw umawiających się, natenczas drugie Państwo na żądanie zezwoli na przewiezienie tej osoby przez swój obszar, o ile to jest dopuszczalne wedle jego ustawodawstwa.

(2) Do wniosku o zezwolenie na przewiezienie stosują się odpowiednio przepisy artykułów 65 do 68, ustęp 1.

(3) Koszta przewiezienia i zaopatrzenia obwinionego, powstałe na obszarze Państwa wezwanego, winno zwrócić Państwo wzywające.

Rozdział 2.

Pomoc prawna.

Artykuł 75. Sądy i urzędy prokuratorskie obu Państw umawiających się będą sobie wzajemnie na żądanie udzielały pomocy prawnej w sprawach karnych.

Artykuł 76. (1) Pomoc prawna obejmuje:

1. doręczenie wszelkich pism, dotyczących przewodu sądowego, nie wyłączając wyroków;

2. badanie obwinionych, świadków lub znawców, naocznię sądową, rewizję i zajęcie przedmiotów oraz wszelkie inne czynności śledcze;

3. przesyłanie dokumentów, akt sądowych, odpisów z tychże, dowodów rzeczowych oraz przedmiotów wytworzonych przez czyn karygodny lub podlegających zresztą konfiskacie;

4. udzielanie wyjaśnień z rejestrów kar.

(2) Wyroków karnych Państwa drugiego nie wykonuje się.

Artykuł 77. (1) Pomocy prawnej można odmówić:

1. jeżeli czyn karygodny, będący przedmiotem sprawy karnej według ustaw Państwa wezwanego nie podlega karze lub stanowi przestępstwo polityczne lub ściśle wojskowe,

2. jeżeli chodzi o ściganie obywatela Państwa wezwanego, nie przebywającego na obszarze Państwa wzywającego.

(2) Jeżeli w wezwaniu o pomoc prawną żąda się rewizji lub zajęcia dowodów rzeczowych, natenczas uczyni mu się zadość tylko wtedy, jeżeli nadto chodzi o czyn karygodny, wymieniony w artykule 55.

Artikel 73. (1) Eine Erstattung von Kosten und Gebühren, die einem der vertragschliessenden Staaten aus Anlass des Auslieferungsverfahrens oder der Ausfolgung der im Artikel 72 bezeichneten Gegenstände innerhalb seines Gebietes erwachsen, findet nicht statt.

(2) Die ausliefernde Behörde hat jedoch den Betrag der erwachsenen Kosten der ersuchenden Behörde mitzuteilen, damit diese sie von der zur Erstattung verpflichteten Person einziehen kann. Die eingezogenen Beträge behält der ersuchende Staat.

Artikel 74. (1) Liefert ein dritter Staat an einen der vertragschliessenden Staaten eine Person aus, so gestattet der andere Staat die Durchlieferung durch sein Staatsgebiet, sofern diese nach seinen Gesetzen zulässig ist.

(2) Auf den Antrag um Gewährung der Durchlieferung finden die Vorschriften der Artikel 65 bis 68, Absatz 1, Anwendung.

(3) Die Kosten der Durchlieferung und Verpflegung des Durchgelieferten, die auf dem Gebiete des ersuchten Staates erwachsen, sind von dem ersuchenden Staate zu ersetzen.

II. Abschnitt.

Rechtshilfe.

Artikel 75. Die Gerichte und die Staatsanwaltschaften der beiden vertragschliessenden Staaten werden einander auf Ersuchen in Strafsachen Rechtshilfe leisten.

Artikel 76. (1) Die Rechtshilfe umfasst:

1. die Zustellung aller das Verfahren betreffenden Schriftstücke mit Einschluss der Urteile;

2. die Vernehmung von Beschuldigten, Zeugen oder Sachverständigen, die Vornahme eines richterlichen Augenscheines, die Durchsuchung und Beschlagnahme sowie die Vornahme einer sonstigen Untersuchungshandlung;

3. die Übersendung von Urkunden, von gerichtlichen Akten, von Abschriften aus diesen, von Überführungs- und Beweisstücken sowie von Gegenständen, die durch die Straftat hervorgebracht sind oder sonst der Einziehung unterliegen;

4. die Erteilung von Auskünften aus den Strafregistern.

(2) Die Vollstreckung eines Strafurteiles des anderen Staates findet nicht statt.

Artikel 77. (1) Die Rechtshilfe kann abgelehnt werden:

1. wenn die den Gegenstand des Strafverfahrens bildende Handlung nach den Gesetzen des ersuchten Staates nicht strafbar ist oder ein politisches oder rein militärisches Verbrechen oder Vergehen bildet,

2. wenn es sich um die Verfolgung eines Angehörigen des ersuchten Staates handelt, der sich nicht im Gebiete des ersuchenden Staates befindet.

(2) Bezweckt jedoch das Ersuchen die Durchsuchung oder die Beschlagnahme von Beweisgegenständen, so wird ihm überdies nur dann stattgegeben werden, wenn dem Strafverfahren eine der in Artikel 55 bezeichneten strafbaren Handlungen zugrunde liegt.

Artykuł 78. Przedmioty, wymienione w artykule 76, ustęp 1, punkt 3, należy zwrócić bez kosztów, o ile władza wezwana inaczej nie postanowi. Prawa osób trzecich pozostają w każdym razie zastrzeżone.

Artykuł 79. Do pomocy prawnej w sprawach karnych stosują się odpowiednio przepisy artykułów 8 do 20 niniejszej umowy.

Artykuł 80. (1) Osoba przebywająca na obszarze jednego z Państw umawiających się, która na wezwanie, otrzymane w sprawie karnej od władz drugiego Państwa, stanie dobrowolnie przed temi władzami jako świadek lub znawca, nie może być na obszarze tego drugiego Państwa ściganą za czyn karygodny, popełniony przed jej przybyciem w celu stawiennictwa bez względu na to, jakiego Państwa jest obywatelem.

(2) Również nie może być na niej wykonany wyrok, wydany przed jej przybyciem.

Artykuł 81. (1) Państwa umawiające się będą sobie wzajemnie przesyłały odpisy kart karnych lub wyciągi z prawomocnych wyroków skazujących, które dotyczą obywateli drugiego Państwa. Postanowienie to nie będzie miało zastosowania, o ile wyrok wedle przepisów obowiązujących w sądzie orzekającym nie podlega wpisaniu do rejestru karnego.

(2) Nadto będą sobie oba Państwa umawiające się przesyłały zawiadomienia o dalszych orzeczeniach odnoszących się do takich wyroków, o ile orzeczenia te notowane są również w rejestrze karnym.

(3) Wspomniane odpisy i wyciągi przesyłane będą do władzy prowadzącej w drugiem Państwie rejestr karny, a gdyby ta władza nie była znana władzy przesyłającej, do Naczelnego Zarządu sprawiedliwości drugiego Państwa.

DZIAŁ III.

Postanowienia ogólne i końcowe.

Artykuł 82. Za język oficjalny w znaczeniu niniejszej umowy będzie uważany w Rzeczypospolitej Polskiej język polski, w Republice Austrjackiej język niemiecki.

Artykuł 83. We wszystkich wypadkach, w których w myśl niniejszej umowy przekłady mają być uwierzytelnione przez tłumacza zaprzysiężonego, może każde z umawiających się Państw także swoich sędziów upoważnić do dokonania tego uwierzytelnienia.

Artykuł 84. We wszystkich wypadkach, w których niniejsza umowa powołuje się na ustawy ojczyste, rozumieć należy w Polsce ustawodawstwo tej dzielnicy, któremu wedle prawa polskiego podlega dana osoba.

Artykuł 85. Oprócz orzeczeń wspomnianych w artykule 25, 26, ustęp 2, i 43 będą na obszarze jednego z Państw umawiających się uznane także takie orzeczenia prawomocne, wydane przez sądy drugiego Państwa, które dotyczą ślubności pochodzenia, legitymacji i przysposobienia, o ile mąż

Artikel 78. Die in Artikel 76, Absatz 1, Zahl 3, genannten Gegenstände sind, sofern die ersuchte Behörde nicht etwas anderes bestimmt, kostenfrei zurückzusenden. Rechte dritter Personen bleiben in jedem Falle vorbehalten.

Artikel 79. Auf die Rechtshilfe in Strafsachen finden die Bestimmungen der Artikel 8 bis 20 sinngemässe Anwendung.

Artikel 80. (1) Eine Person, die sich im Gebiete des einen vertragschliessenden Staates aufhält und in einer Strafsache infolge einer ihr zugegangenen Ladung vor der Behörde des anderen Staates als Zeuge oder Sachverständiger freiwillig erscheint, darf, gleichviel welchem Staate sie angehört, im Gebiete dieses Staates in keinem Falle wegen einer vor ihrem Eintreffen begangenen strafbaren Handlung verfolgt werden.

(2) Ebensowenig darf ein vor ihrem Eintreffen gegen sie ergangenes Strafurteil vollstreckt werden.

Artikel 81. (1) Die vertragschliessenden Staaten werden einander von Amts wegen Abschriften der Strafkarten (Strafnachrichten) oder Auszüge aus den rechtskräftigen Strafurteilen mitteilen, sofern diese Urkunden Angehörige des anderen Staates betreffen. Diese Bestimmung findet keine Anwendung, wenn nach den für das erkennende Gericht geltenden Bestimmungen die Verurteilung in das Strafregister nicht eingetragen wird.

(2) Ebenso werden sich die vertragschliessenden Staaten Mitteilungen über weitere Entscheidungen, welche sich auf diese Verurteilungen beziehen, einsenden, insofern diese Entscheidungen ebenfalls in das Strafregister eingetragen werden.

(3) Diese Abschriften und Auszüge sind an die Strafregisterbehörde und, falls diese der einsendenden Behörde unbekannt sein sollte, an die oberste Justizbehörde des anderen Staates zu richten.

3. TEIL.

Allgemeine und Schlussbestimmungen.

Artikel 82. Als offizielle Sprache im Sinne dieses Vertrages gilt für die Republik Österreich die deutsche, für die Republik Polen die polnische Sprache.

Artikel 83. In allen Fällen, in denen nach diesem Vertrag Übersetzungen durch einen beeideten Dolmetsch zu beglaubigen sind, bleibt es jedem der vertragschliessenden Teile überlassen, auch seine Richter zur Vornahme der Beglaubigung zu ermächtigen.

Artikel 84. In allen Fällen, in denen das gegenwärtige Abkommen auf das Heimatsgesetz verweist, gilt in Polen die Gesetzgebung jenes Teilgebietes, die nach polnischem Recht auf die betreffende Person Anwendung zu finden hat.

Artikel 85. Ausser den in den Artikeln 25, 26, Absatz 2, und 43 erwähnten Entscheidungen werden auch solche rechtskräftige Entscheidungen der Gerichte des einen vertragschliessenden Staates in dem Gebiete des anderen Staates anerkannt, die sich auf die eheliche Abstammung, die Ehelicherklärung

matki dziecka, ojciec legitymowanego dziecka lub przysposabiający jest obywatelem Państwa orzekającego.

Artykuł 86. Stosowanie ustawodawstwa jednego z Państw umawiających się oraz wykonanie orzeczeń jego sądów będzie w drugiem Państwie wykluczone, jeżeliby przez to miał być uzasadnionym lub ustalonym stosunek prawny, któremu ustawodawstwo tego Państwa ze względów porządku publicznego lub obyczajności odmawia ważności lub zaskarżalności, lub też jeżeliby ten stosunek prawny był w tem Państwie przedmiotem sporu zawisłego, albo prawomocnie już rozstrzygniętego.

Artykuł 87. (1) Umowa niniejsza będzie ratyfikowana a dokumenty ratyfikacyjne zostaną wymienione w Warszawie w czasie możliwie najkrótszym.

(2) Umowa ta wejdzie w życie w dwa miesiące po wymianie dokumentów ratyfikacyjnych. Może być ona wypowiedzianą w całości lub co do poszczególnych rodziałów przez każde z umawiających się Państw. Wypowiedziane postanowienia pozostają jednak w mocy jeszcze przez sześć miesięcy po wypowiedzeniu.

Na dowód czego Pełnomocnicy podpisali niniejszą umowę i wycisnęli na niej swoje pieczęcie.

Sporządzono w Wiedniu w dwóch wygotowaniach w języku polskim i niemieckim, których teksty są równie autentyczne, dnia dziewiętnastego marca roku tysiąc dziewięćset dwudziestego czwartego.

und die Annahme an Kindesstatt beziehen, sofern der Gatte der Mutter des Kindes, der Vater des für ehelich zu erklärenden Kindes oder der Wahlvater Angehörige des ersteren Staates sind.

Artikel 86. Die Anwendung des Rechtes des einen vertragschliessenden Staates und die Anerkennung der Entscheidungen seiner Gerichte im anderen Staate sind ausgeschlossen, wenn dadurch ein Rechtsverhältnis begründet oder festgestellt würde, dem durch das Gesetz dieses Staates aus Rücksichten der öffentlichen Ordnung oder der Sittlichkeit die Gültigkeit oder Klagbarkeit versagt ist oder wenn darüber im Gebiete dieses Staates ein Rechtsstreit anhängig oder darüber bereits rechtskräftig entschieden worden ist.

Artikel 87. (1) Der gegenwärtige Vertrag soll ratifiziert und die Ratifikationsunkurden werden sobald wie möglich in Warschau ausgetauscht werden.

(2) Der Vertrag tritt zwei Monate nach dem Austausch der Ratifikationsurkunden in Kraft. Der Vertrag kann zur Gänze oder hinsichtlich einzelner Abschnitte von jedem der vertragschliessenden Staaten gekündigt werden. Die gekündigten Bestimmungen bleiben jedoch nach erfolgter Kündigung noch durch sechs Monate in Kraft.

Urkund dessen haben die Bevollmächtigten den gegenwärtigen Vertrag unterzeichnet und mit ihren Siegeln versehen.

Geschehen zu Wien, am neunzehnten März eintausendneunhundertvierundzwanzig, in deutscher und polnischer Sprache, welche Texte gleich authentisch sind, in zwei Ausfertigungen.

Dr. Zygmunt Lasocki m. p.
Włodzimierz Jabłoński m. p.
Dr. Grünberger m. p.
Dr. Krautmann m. p.

Protokół końcowy.

Przy podpisaniu umowy w przedmiocie wzajemnego obrotu prawnego podpisani Pełnomocnicy złożyli następujące oświadczenia:

I. Jeżeli ustawodawstwo, które w myśl niniejszej umowy ma mieć zastosowanie, odsyła do innego ustawodawstwa, to ostatnie winno być zastosowane.

II. Postanowienia rozdziału 5, działu I, odnoszą się do takich wypadków, w których na obszarze jednego z Państw umawiających się pozostał majątek po obywatelu drugiego Państwa, lub w których obywatele jednego z Państw umawiających się powołani są do spadku w drugiem Państwie.

III. O ile władze jednego z Państw umawiających się powołane są do uregulowania spadku, winny zdolność dziedziczenia oceniać także ze stanowiska swego ustawodawstwa.

IV. Pod wyrażeniem „osoby uprawnione do spadku" w znaczeniu niniejszej umowy rozumieć należy dziedziców, zapisobierców i uprawnionych do zachowku.

Schlussprotokoll.

Bei Fertigung des Vertrages über den wechselseitigen rechtlichen Verkehr haben die unterzeichneten Bevollmächtigten folgende Erklärungen abgegeben:

I. Soweit das nach diesem Vertrag anzuwendende Recht auf ein anderes verweist, ist dieses anzuwenden.

II. Die Bestimmungen des 5. Abschnittes des 1. Teiles finden Anwendung auf jene Fälle, in denen in dem Gebiete des einen vertragschliessenden Staates Vermögen nach einem Angehörigen des anderen Staates verblieben ist oder in denen Angehörige eines der beiden Staaten im anderen Staate zur Erbfolge berufen sind.

III. Soweit die Behörden des einen vertragschliessenden Staates zur Nachlassregelung zuständig sind, haben sie die Erbfähigkeit auch vom Standpunkte des in diesem Gebiete geltenden Rechtes zu prüfen.

IV. Als Erbberechtigte im Sinne dieses Vertrages gelten die Erben, Vermächtnisnehmer und Pflichtteilsberechtigten.

V. (1) Jak długo między Państwami zawierającemi umowę nie zostanie zawarta umowa w przedmiocie podatku spadkowego, pozostają bez zmiany obowiązujące w obu Państwach przepisy w przedmiocie wymiaru podatku spadkowego oraz wynikające z nich obowiązki osób uprawnionych do spadku.

(2) Oba Państwa umawiające się uznają zgodnie, że po myśli artykułu 39 władza konsularna winna porozumieć się z władzą miejscową co do tego, jaka część spadku potrzebną jest do zabezpieczenia należytości w tym artykule wymienionych.

VI. Oba Państwa umawiające się są zgodne w tem, że areszt wspomniany w rozdziale 1, działu II, nie może być uchylony za kaucją lub poręczeniem, jeżeli czyn karygodny, z powodu którego przesłano wniosek o wydanie, wedle ustawodawstwa Państwa wezwanego zagrożony jest karą ograniczenia wolności przez więcej niż pięć lat.

V. (1) Insolange zwischen den vertragschliessenden Staaten nicht ein Übereinkommen über die Erbschaftsabgaben geschlossen ist, bleiben die in beiden Staaten geltenden Vorschriften über die Bemessung der Erbschaftsabgaben und die sich daraus ergebenden Verpflichtungen der Nachlassbeteiligten unberührt.

(2) Weiters herrscht Einverständnis, dass sich die Konsularbehörde im Sinne des Artikels 39 mit der Ortsbehörde ins Einvernehmen darüber zu setzen hat, welcher Teil des Nachlasses zur Sicherstellung der dort genannten Abgaben erforderlich ist.

VI. Es besteht Einverständnis darüber, dass die im ersten Abschnitt des zweiten Teiles erwähnte Verwahrungshaft gegen Kaution oder Bürgschaft nicht aufgehoben werden kann, wenn die strafbare Handlung, wegen der die Auslieferung begehrt wird, nach dem Rechte des ersuchten Staates mit einer mehr als fünfjährigen Freiheitsstrafe bedroht ist.

Dr. Zygmunt Lasocki m. p.
Włodzimierz Jabłoński m. p.
Dr. Grünberger m. p.
Dr. Krautmann m. p.

Aneks
do artykułu 51, ustęp 1.

Wykaz wyższych i najwyższych władz administracyjnych, których podpis nie potrzebuje dalszego uwierzytelnienia.

A. Rzeczpospolita Polska:

Prezydent Rzeczypospolitej,
Ministerstwa,
Generalna Prokuratorja Rzeczypospolitej,
Główny Urząd Statystyczny,
Główny Urząd Likwidacyjny,
Najwyższa Izba Kontroli Państwa.

B. Republika Austrjacka:

Prezydent Związku (Bundespräsident),
Urząd Kanclerza Związku (Bundeskanzleramt),
Ministerstwa Związkowe,
Izba Obrachunkowa (Rechnungshof).

Anlage
zu Artikel 51, Absatz 1.

Verzeichnis der höheren und höchsten Verwaltungsbehörden, deren Fertigung keiner weiteren Beglaubigung bedarf.

A. Republik Österreich:

der Bundespräsident,
das Bundeskanzleramt,
die Bundesministerien,
der Rechnungshof;

B. Republik Polen:

der Präsident der Republik (Prezydent Rzeczypospolitej),
die Ministerien,
die Generalprokuratur der Republik Polen (Generalna Prokuratorja Rzeczypospolitej),
das Hauptstatistische Amt (Główny Urząd Statystyczny),
das Hauptliquidierungsamt (Główny Urząd Likwidacyjny),
die Oberste Kammer der Staatskontrole (Najwyższa Izba Kontroli Państwa).

Zaznajomiwszy się z powyższą Umową, uznaliśmy ją i uznajemy za słuszną zarówno w całości, jak i każde z zawartych w niej postanowień; oświadczamy, że jest przyjęta, ratyfikowana i zatwierdzona i przyrzekamy, że będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydaliśmy Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

W Warszawie, dnia 28 kwietnia 1926 r.

(—) *S. Wojciechowski*

L. S.

Przez Prezydenta Rzeczypospolitej
Prezes Rady Ministrów
i Minister Spraw Zagranicznych:

(—) *Al. Skrzyński*